

DE TRE KJEDE LEDD

ODD FELLOW ORDENENS MAGASIN
97. ÅRGANG - NR 3/19

EYT - European
Youth Tour

6

He ain't heavy,
he's my brother...

10

Vi må forme
Odd Fellow Ordenen
for framtiden

30

Tanker og ideer om
hvordan vi kan få
flere medlemmer
til vår loge

42

He Ain't Heavy, He's My Brother

STOR SIRE

Trivsel og glede

Nye embedsmenn er nå installert i våre loger og leire, et nytt embedskollegium skal stake ut kursen for de neste to år. Det skal legges planer og settes mål slik at vi får en god drift og gjennomføring av våre møter. **Et overordnet mål er at brødre og søstre trives og opplever møtene**

som meningsfulle og givende. Skal vi få en god utvikling er vi avhengig av god rekruttering, for det er gjennom innvielser og gradpasseringer at vi kan fordype oss i Ordenens budskap og innhold. En av de viktigste nevndene er Nevnd for Styrkelse og Ekspansjon, og en god gjennomføring av venneaftener og et planmessig rekrutteringsarbeid. Logene er avhengig av nye medlemmer, så målet må være innvielser både i høst- og vårterminene. Det må lages konkrete tiltak slik at vi sikrer at nye medlemmer trives, de må bli sett og føle seg velkomne. Vi trenger inkluderende loger der søstre og brødre opplever tilhørighet, fellesskap og trivsel,

Odd Fellow Ordenen har som mål å utvikle personligheten til hvert medlem basert på Ordenens verdier med utgangspunkt i Vennskap, Kjærlighet og Sannhet. Verdier som vi formidler gjennom våre ritualer og som skal være rettesnor for hvordan vi skal være mot hverandre i en verdibasert Orden som vår. Vårt rituelle budskap gir et grunnlag for hvordan vi ønsker at miljøet og kulturen skal være i logene. Vi har som mål å utvikle en kultur preget av medmenneskelighet, toleranse og respekt for hverandre og et inkluderende fellesskap. Skal vi få dette til, må vi søke å leve som vi lærer og omsette teori og budskapet i ritualene

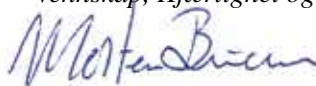
til daglig praksis. Her må embedsmennene gå foran som gode eksempler. For vi vet at eksempelets makt er det som har mest å bety for hvordan miljøet oppleves.

Har vi et embedskollegium som trekker i samme retning og som spiller hverandre gode, gir det

det beste grunnlag for å skape et godt miljø. En god regel er at en roser i plenum, men konstruktiv kritikk tas under fire øyne. Men oppleves adferd som går på tvers av våre verdier, så er det viktig å ha mot til å ta en fortrolig samtale og gi konstruktiv veiledning. **I en verdibærende Orden må vi søke å etterleve verdiene og ikke åpne for en negativ og nedbrytende kommunikasjon.** De nye embedsmennene må få mulighet og rom til å finne sin vei og tidligere embedsmenn må huske at en gir råd når en blir spurt.

Lykke til til de nye valgte og utnevnte embedsmenn og jeg håper at dere kan utvikle en loge preget av glede og samhold, slik at søstre og brødre trives og opplever at Odd Fellow Ordenen er et godt sted å være.

*Med broderlig hilsen i
Vennskap, Kjærlighet og Sannhet*

Morten Buan Stor Sire

Stor Sire har ordet	2
Nordisk Stor Sire møte på Island	4
EYT - European Youth Tour	6
Fremtidens Odd Fellow Orden ...	9
He ain't heavy, he's my brother ...	10
Høstens store eventyr er i gang	14
NOFA Symposium - Bodø	17
Stemmen i Ordenskanselliet	18
Det å lande i seg selv	21
Etisk innlegg	22
Odd Fellow Ordenen, over alt!	24
Hat – Hevn – Tilgivelse	26
Minneord, Rådspresident Guro Lie	27
Vi må forme Odd Fellow Orden for framtiden	30
Kurs for nye embedsmenn og aktører i spill	36
Arendalsuka 2019	36
Jubileumsprologen fra 8. juni 2019	38
Etikette – hva er det og hvorfor?	40
Tanker og ideer om hvordan vi kan få flere medlemmer til vår loge	42
Skråblikk	43
Siriusprosjektet i Oslo	45
Redaktørens hjørne	47
Tove Houck Christensen dikt	48

Nordisk Stor Sire møte i Island

Av redaktor@oddfellow.no / foto M. Buan

■ **De Tre Kjedeledde møtte bror Stor Sire en hektisk ettermiddag og fikk anledning til å stille noen spørsmål om Nordisk Stor Sire møte.**

Gullfoss – et landemerke på Island

Stor Sire, det var jo et nordisk Stor Sire møte på Island den 8. juni, ikke i Reykjavik denne gangen, men på Akureyri. Vi spør rett på

Hva er nå dette for et slags møte, bror Stor Sire?

– Det er et årlig møte som de nordiske Stor Sirer har hatt en lang tradisjon på å gjennomføre og vi får samordnet og diskutert ulike saker. Norden har jo etter hvert blitt et tyngdepunkt i Ordenen. Vi drøfter både lokale saker og felles nordiske utfordringer. Men vi drøfter også utfordringer i Ordenen totalt sett. Så det har blitt et viktig møte.

– Et slikt møte bringer jo også Stor Sirene og jurisdiksjonene tettere sammen. Så dette er et møte som behandler de små tingene, men tar også opp til debatt de strategiske, langsiktige føringene for Ordenen.

Hvis vi ser på det Europeiske Storlogemøtet og så det nordiske Stor Sire møtet – hva er forskjellene her?

– Det Europeiske Storlogemøtet er jo et formelt forum, med rituelle oppgaver og en formalisert agenda. Det nordiske møtet er et uformelt møte. Vi har selvsagt en agenda og vi følger opp ting, men det er allikevel en uformell setting. Og en uformell gjennomføring. Ikke mindre viktig, men i en annen form.

– Møtet med de nordiske Stor Sirer har en agenda hvor vi diskuterer felles utfordringer der vi blant annet diskuterer medlemssystem, samkjøp av regaler, fargekoder, hvordan vi gjør ting praktisk i ulike land. Hovedtema denne gangen var Ordenens forhold til religion. Og dette er et av de formelle beslutningspunktene vi hadde på agendaen denne gangen.

Gjøres det vedtak i dette møtet som er forpliktende for de ulike jurisdiksjoner i Norden?

– På det nevnte området, Ordenens religiøse forhold, forsøker vi å komme til enighet om en felles nordisk forskrift. Men det er jo opp til hver enkelt jurisdiksjon å slutte seg til uttalelsen eller beslutningen. Så det er viktig å understreke at dette er ikke et formelt forum der beslutninger tas for alle jurisdiksjoner, men er et forum der Stor Sirer forbereder og diskutere saker som senere blir fremlagt i egen jurisdiksjon.

Da vil jo vi gjerne vite hva du kan fortelle fra det møtet som nå har vært på Island?

– La oss ta en titt på agendaen. Det ene er altså Ordenens religiøse stilling. Det kan jeg komme tilbake til.

Her er de nordiske Stor Sirer samlet utenfor Ordenshuset på Akureyri

– Neste punkt var en diskusjon om blandede loger. Altså at kvinner og menn går i samme loge. Vi drøftet erfaringer fra andre jurisdiksjoner og hvilke synspunkt vi som Stor Sirer har til det.

– Vi diskuterte innkjøp av regaler. Og vi har nå et formelt samarbeid på innkjøp mellom Island, Danmark og Norge, der vi bestiller på samme sted, i samme systue og kjøper inn ting sammen.

– Vi diskuterte erfaringer fra den Europeiske Ungdomsturen til Island og USA. Her presenterte vi opplevelsene fra årets tur og la en plan for de neste årene.

– Erfaringer fra 200 års jubileet rundt om i de forskjellige landene

– Forberede oss mot det som skjer på Europeisk nivå og Sovereign Grand Lodge. Vi vedtar jo ikke noe, men diskuterer en felles plattform.

Ut fra dette møtet kom det jo en tydeliggjøring av Ordenens religiøse stilling.

– Ja, det er vel en sak som har blitt overmoden. Vi fikk jo for mange år siden et nytt charter som vi i de ulike landene er forpliktet til å arbeide under. Og dette charteret har en annen ordlyd enn det som vi har hatt tidligere. Egentlig har det vært en

unnløstelse å rette opp i dette fram til nå. Men vi har nå hatt en gruppe på nordisk basis som har diskutert og fremmet et forslag til ny tekst når det gjelder Ordenens religiøse standpunkt. Vi ønsket en felles tilnærming i Norden. Innstillingen ble behandlet på dette møtet. Ordvalget er nå i tråd med charterets bestemmelse. Tidligere hadde vi jo begrepet «tro på et høyeste vesen som jordens skaper og opprettholder» mens charteret sier «anerkjenne et høyeste vesen» og det er det som gjenspeiles i forslaget fra Stor Sire møtet.

– Det har vært et ganske konsist og presist forslag som kom fra den felles nordiske arbeidsgruppen der man sier:

- Odd Fellow Ordenen er ikke en religion.
- Odd Fellow Ordenen er ikke et religiøst samfunn.

Grunnlaget for undervisningen i vår Orden er at vi anerkjenner et høyeste vesen, universets skaper. Ordenen har således et monoteistisk syn, som er uforenelig med ateisme. Og så ligger jo formuleringen som tidligere om Vennskap, Kjærlighet og Sannhet.

Er det slik at dette nå skal behandles

av Den Uavhengige Norske Storloge?

– I Norge har vi jo etter det forrige Storlogemøtet lagt til grunn i lovverket at det er samsvar med charteret. Så dette er ikke et diskusjonstema som sådan. Og det ligger jo allerede med den ordlyden i vårt lovverk. Og i tur og orden vil det bli modifisert i revisjon av våre ritualer.

Det vil alltid komme noen reaksjoner ved slike endringer eller tydeliggjøringer. Hva har du å si til de som nå føler at deres trosgrunnlag er borte fra Odd Fellow Ordenen?

– Jeg kan ikke se at det ligger noe grunnlag for å si at vi er mer eller mindre troende. Jeg mener at dette stadfester at tro er en personlig sak, noe vi har forfektet i alle år. Samtidig så understreker jeg igjen at vår monoteistiske holdning er uendret. Og at vi har et klart standpunkt mot ateisme. Så dette er altså ikke noe nytt, men en tilpasning til det charteret vi er forpliktet til å følge. Så nå er vi altså enig på nordisk basis å bringe forskrifter og vedtekter i samsvar med det charteret vi har fått. Vi avslutter intervjuet. Stor Sire må haste videre. Vår Ordens leder har hektiske dager.

Symbolsk plantning av trær i haven for det som blir Islands nye Storlogehus. Et tre fra hver av de nordiske jurisdiksjoner – plantet i forhold til landenes beliggenhet i forhold til hverandre.

EYT - European Youth Tour - Europeisk ungdomstur 2019

Av Eks OM Geir Bråten, koordinator for EYT Europa

■ **Tidligere het ungdomsprosjektet UNP . Det bestod av ungdom fra Europa og USA/Canada som møttes litt over en uke for å bli kjent med USAs historie, FN og bli kjent med hverandre.**

Jeg har jobbet med UNP i over 25 år. Nå er det EYT. Det er ungdom bare fra Europa. Dette var et ønske da USA og FN programmet ble endret. Det er mer fokusert på klima og miljø knyttet til FN, få vite litt mer om Odd Fellow Ordenen og at ungdom møtes og blir kjent med hverandre. Det er nå 4 dager i Reykjavik, 4 dager i New York og 2 dager i Washington. Så i år var det 39 ungdommer fra 7 nasjoner som 14.juli møttes i Reykjavik i Odd Fellow Huset. Her fikk vi en omvisning, og her spiste vi middag hver dag. Vi fikk se det historiske Island med Alltinget og Gullfoss, og vi badet i Den blå Lagune. Men vi fikk også foredrag om miljø, ren luft og rent vann, og vi reiste rundt og så på interessante miljøvennlige prosjekter. Vårt mål er å kjenne til FNs klimamål og velge ut 3 av dem som spesielt interessante.

Elever på videregående skoler som er interessert i EYT etter info fra Odd Fellow, skriver en essay ut fra et av FNs klimamål og leverer det til kontaktlærer ved skolen. De beste 5-6 elevene legger dette frem for en jury bestående av 2 kontaktlærere ved skolen og de 2 kontaktpersonene i Odd Fellow. De blir enig om vinneren.

Etter 4 interessante dager på Island, dro alle til New York. Det var veldig varmt der. Vi besøkte den sveitsiske og norske UN Mission på vår vei til FN, hvor vi fikk rede på hva de arbeider med angående FNs klimamål. I FN fikk vi en flott guiding rundt i bygningen. Disse tingene satte ungdommen stor pris på og de takket for det. Deretter spiste vi pizza og vafler i «Den norske sjømannskirke» hvor ungdommene spilte piano og sang før vi dro til Broadway og musikalen «King Kong». Dette var

første dag av 4 i New York . De neste dagene var vi på besøk i Central Park, båttur for å se The Statue of Liberty og Ellis Island, Rockefeller Center, Amish

Market, «City Bus Hop-on/Hop-off» rundt i byen og middag på noen kjente restauranter. Fra hotellet i New York reiste vi med buss til vårt hotell i

Washington. Her gikk vi til «Det hvite hus» den første kvelden. Neste dag dro vi til Capitol og ble guidet rundt i bygningen. Deretter var det besøk på museer, siden de er gratis, bl.a. Romfartsmuseet. Det er et enormt museum og er svært interessant. Så var det Smithsonian park med skulpturer, Lincoln monumentet, Martin Luther King og «Krig og freds» statuer. Vi hadde også et hyggelig besøk i Den svenske ambassaden. Ungdommene var helt eksemplariske, de beste vi kunne hatt med. Alle de norske ungdommene valgte hver sin dag å skrive om turen og sendte det til Odd Fellow nettavis. Der var det mye positivt å lese. En flott og vellykket tur hadde vi hvor «opp- legget vi hadde laget», ble nøyaktig fulgt. Det var topp ungdommer og ledere. Den 22.nov. skal turledere og de øverste ledere i Odd Fellow i de

7 deltakerlandene komme sammen i Oslo og evaluere turen og opplegget. Ungdommer har skrevet takkekort eller sendt takk på mail og foreldre har takket. Her er to av dem:

«Denne turen var virkelig noe å oppleve og det er verdt tiden som jeg hadde. Uendelig glad i menneskene jeg møtte. Fått venner for livet og opplevd og sett utrolig mye».

«Beskrevet med få ord, var turen både minnerik og opplevelsesrik. Jeg fikk møtt flere mennesker som viste seg å være nye venner. Samtidig fikk vi besøkt fantastisk islandsk landskap og New Yorks overveldende arkitektur. I tillegg til det hele, hadde vi med oss veldig flinke, erfarne og tålmodige turledere som gjorde turen enda bedre».

Fremtidens Odd Fellow Orden

Av Dep Stor Sire Geir Småvik

Jeg er utfordret til å si noe om Ordens framtid. Den ligger like foran oss – i morgen, om et halvt år, om ett år. Det som skjer i løpet av den tiden vil bestemme hvordan vi ser ut for oss selv og omverdenen om fem år. I dag er fem år en evighet. Endringene går raskere enn vi forstår. Vår oppgave er å skjerpe oss på å forstå hva som skjer, hvorfor det skjer, hvordan vi skal forholde oss til det som skjer og hva vi praktisk vil gjøre. Et utsagn innen vår Orden er «endre for å bevare». Jeg vil heller si «forbedre for å bevare».

Vi har nettopp hatt valg i Norge. Det forandrer landet vårt fordi landets befolkning har fått nye tanker, holdninger og ønsker for framtida. Gamle løsninger og slitne partier taper i flommen av nytenking og ønsket om ny kurs. Vi skal ikke blande politikk inn i vår Orden, men vi må – for å overleve – forholde oss til et samfunn i forandring rundt oss.

Møteplasser har blitt ekkokammer. Venneflokker har blitt nettverk. Ensomhet er en folkesykdom. Polarisering mellom mennesker og grupper blir stadig mer tydelig, internasjonalt, men også innen vårt eget land. Og vi sier Stopp! Dette er ikke hva vi ønsker. Vi vil beholde våre grunnverdier og vår kultur. Kjenner vi godt nok disse? Det vi kjenner – eller tror vi kjenner – er Odd Fellow-kulturen. Og hva er så den? Den er meget god og viktig – så lenge den etterleves så grunntanken bak den bevares. Men i dag tenker og handler våre medlemmer forskjellig fra Thomas Wildeys dager fordi vi lever i en helt annen virkelighet. En virkelighet som kom til syne i Storlogens Utvalg for Styrkelse og Ekspansjons rapport for to år siden. Har den virkeligheten som der står beskrevet sunket inn i oss? Har vi tatt grep for å snu den negative utviklingen som fikk pågå i alt for lang tid? Klokskap og handling er det som fører fram og i vår

Orden finnes mye av det. Blant annet i uttalelsen fra en klok og respektert Odd Fellow: «Endringer og nytenking har hatt særdeles dårlige kår i Odd Fellow Ordenen.» Jeg tror han har rett.

Vi har all grunn til å være stolt av vårt verdigrunnlag. Men vi kan ikke bare se bakover og narre oss selv til å tro at alt var bedre før. Da kommer vi mer og mer i utakt med samfunnet. Den Norske Kirken, som bygger på en tradisjon 2000 år tilbake, har innsett det og framstår på mange måter annerledes i dag enn for femti år siden. Men, vår egenart kan også være vår styrke.

Alt vi kan og må gjøre er å vise klokskap og forene det beste vi har hatt i 200 år med det moderne samfunnet vi opererer i. Den formidable oppgaven vi har – fra Storlogen, ut i distriktene, inne i den enkelte enheten og i det enkelte medlemmet – er å vekke og utvikle en tro og begeistring for det vi står for. Min mening er at arbeidet må bestå av disse ingrediensene:

Vi – følelse. Diskusjoner i sosiale medier og møter med medlemmer tilsier dette. Ordenen er ikke Storlogen og dens undersåtter. Storlogen er medlemmenes veiviser og hjelper. Storlogen skal utvikle et lokaldemokrati og oppmuntre til nytenking. Storlogen skal ikke være topptung, men dens kollegium skal være distriktenes tilstedeværende rådgiver og veiviser. Storlogen skal ikke drive med administrasjon, men styrking av fellesskapet der fellesskapet er – rundt om i landet.

Mestring av oppgaver er helt nødvendig. For å mestre må man ha kunnskap og den får man best gjennom prøving, feiling og erfaring. Ustoppelig nysgjerrighet og positiv nytenking er eneste vei å gå. Alle Ordensenheter skal prøve å hente ut det beste i hvert medlem hele tiden gjennom godt lederskap.

Anerkjennelse. Å se hverandre, oppmuntre positive ting, ros og raushet. Vise den enkelte at man har full frihet til å tenke og si hva man mener for å bygge noe positivt. Gamle hierarki, maktendenser og sjalusi er en vederstyggelighet i vår Orden.

Inspirerende mål. Sette seg hovedmål, analysere dem og bryte dem ned i delmål og delegere til medlemmer oppgavene til arbeidsmål med klare forventninger, frister og tilbakemeldinger. Da kan det faktisk skje utvikling. Men det betinger også en helt ny, moderne og demokratisk ledelsesfilosofi.

Humor og glede. Innen Ordenen finnes mange krefter som kan bidra med sine talenter. De må få spillerom. Et eldre logemedlem sa en gang: «Mitt møte i logen begynner når jeg står på badet og kler meg i logeantrekk. Der ser jeg meg i speilet og smiler med tanken på å møte mine brødre / søstre.» Da er gleden til stede.

Det må være en betydelig motivasjon for oss alle, at vi må tilstrebe at så mange som mulig må få kjenne på den høytiden, stoltheten og gleden som vi føler når vi lykkes, både i vårt indre arbeide, men også det vi evner i gjøre av godt utadrettet arbeid.

Vår fremste oppgave i fremtiden, det vil si i morgen, er å skape forventning, glede og begeistring. Vår oppgave i Storlogen er nettopp dette og min sterke oppfordring til alle medlemmer er å kjenne på stolthet og glede med å være i Ordenen. I dag, i morgen og om 5 år.

Men, vi må handle nå, mens vi fortsatt har styringsfarten og kan manøvrere skuta i ønsket retning, det kan være krevende med kursomlegging, men det er enda ikke for seint. **I fellesskap er jeg overbevist om at vi kommer til å klare dette.**

He ain't heavy, he's my brother...

redaktor@oddfellow.no foto: © Bjørn Ove Holmberg / drp

■ ***Denne gamle popklassikeren av The Hollies dukket opp i hodet umiddelbart da jeg hadde tatt bilde av denne jenta med sin bror på ryggen. Stedet er Ngabu i Malawi, der vi i Odd Fellow Ordenen har finansiert byggingen av en barneby.***

Sammen med Stor Sire Morten Buan, str. Dep Stor Sire Selle Marie Horntvedt og br. Hans Emil Ratvik fra SOS Barnebyer, besøkte vi Ngabu og barnebyen. Med på reisen var også str. Ellen From, på privat besøk til sitt fadderbarn i Ngabu. 3 år etter den offisielle åpningen.

Så går vi videre, hans velbefinnende er mitt ansvar. Å bære ham er ingen byrde, for vi skal komme dit.

Slik fortsetter teksten i denne kjente sangen.

«Han er ingen byrde, han er jo min bror». Mer inn i kjernen på Odd Fellows visjon kommer vi neppe. Vi møtes av en fattigdom som er umulig å beskrive. Når det du har er mindre enn ingenting, da finnes bare håpet, verdigheten og din egen kraft igjen. Malawi er kanskje det fattigste landet av dem alle. Med styresmakter og politikere som i sin grådighet heller bruker inntektene til egen vinning enn til å bygge landet. 18 millioner mennesker, hvor 10% har tilgang til elektrisitet. Der nesten halvparten av befolkningen våkner opp om morgenen og ikke aner når de kan få sitt neste måltid. Der kampen for tilværelsen gjør at man hugger ned skogen for å lage kull til matlaging og oppvarming, og selge det for småpenger langs landeveien. Der HIV/Aids har utslettet en hel generasjon. Det er rammene for menneskene vi skal besøke. Ville vi møte

håpløshet, oppgitthet og nød? Er det et folk i moralsk forfall? Ville barna i barnelandsbyen vi har bygget, ha det bedre nå enn før? Og hva med andre hjelpeprogram? Finnes det håp?

Det var spørsmålene som kvernet i hodet mitt. Vil jeg finne noen svar? Umiddelbart forsto jeg at jeg måtte legge alt fra Norge fra meg. Jeg kunne ikke vurdere det jeg så med en nordmanns øyne. Kontrastene er altfor store og mentalt rystende. Aldri har bompenger-diskusjoner og innvandring hatt mindre relevans. Sett i lys av hva menneskene i Malawi møter av utfordringer, er det

lett å bli foraktfull i forhold til hva vi diskuterer i Norge.

Så fort vi stanser bilen foran hovedhuset i barnebyen, stormer ungene mot oss. Det er nysgjerrighet, noen litt tøffere enn andre, det er oppspilte øyne, smil, latter og humor. De tar imot oss som vi skulle være familie. Et rørende gjensyn med barnebyens ledere og støttespillere. Og et gripende møte mellom str. Ellen From og hennes fadderbarn,

Vi besøkte hvert enkelt hus i landsbyen. Hilste på moren og barna som bodde i huset. Høflige, våkne og brukbare

Ellen From og hennes fadderbarn foto:drp

i engelsk. De kikket skjelsmsk på noen hver av oss. Hva var dette for noen rare mennesker? Det var latter, det var gode barnehender som kom stikkende opp i din hånd, det var en søken etter å bli sett, verdsatt og tatt med. Dette var barn som hadde fått det bra. Her fikk de klær, mat, en voksen som var glad i dem, de fikk skolegang og et fellesskap. Men her var ingen luksus. Det er de grunnleggende behovene som dekkes. Intet mer og heller ikke noe mindre.

Lek, fellesskap og barnerop – her er det ingen forskjeller fra hjemme. Aktive barn i harmoni, selv om de barna som blir tatt inn i barnebyen har levd under svært elendige forhold. Der rettsvesenet har besluttet at

Ikke noe å si på gleden. Foto: Bjørn Ove Holmberg

barnebyen skal ta seg av barna. Hvert 5. år skal det vurderes om det er mulig å tilbakeføre barna til familiene. Hvis situasjonen har endret seg til det bedre, går de ut av programmet. Er det status quo eller dårligere, forblir de i barnebyen til en ny vurdering blir gjort. Men også reintegrerte barn følges nøye opp.

Etter oversvømmelser og mye regn, hadde noen av huset fått setningsskader. Ett av husene hadde blitt evakuert – store skjevheter og sprekker som truet hele konstruksjonen. Klimaendringene gjør seg også gjeldende her. Mer regn, oversvømmelser og ødeleggelser.

Min klare opplevelse er at her har Odd Fellow Ordenen bidratt til å utgjøre en stor forskjell i disse barnas liv. Her bringes det håp, kunnskap, livsglede og framtid. Her overføres verdier og holdninger som kan være med å skape et nytt Malawi når disse

barna kommer ut i samfunnet, med utdanning og erfaring. Ja, det er mange som trenger hjelp. Men at vi ikke kan hjelpe alle, må ikke hindre oss i å hjelpe de vi kan. For det er de som blir framtiden for en nasjon nesten uten en foreldregenerasjon.

Vi dro ut av landsbyen og fikk anledning til å besøke en enslig mor med 4 barn boende hos seg. 3 egne barn og en søsters datter. Hun var 35 år, bodde med sine barn og mor i et skur der ikke engang taket var tett. Under et tre utenfor satt vi sammen og snakket. Hun hadde vært gift, fikk sitt første barn og faren forsvant etter 1 år. Charity*, som hun heter, ble smittet med HIV og utviklet AIDS. Hun hadde hudkreft som nå gikk innover i hennes venstre ben. Ingen leger gadd å bry seg. Hun fikk ingen behandling for hun mangler penger.

Hennes eneste håp og mål var å kunne gi barna sine utdanning og mat hver dag. Holde familien samlet så lenge hun lever. For sin egen del hadde hun ikke noe håp, bare verdigheten tilbake. Og kraften til å forsørge sine barn. Nå hadde hun kommet inn i et familieprogram, der hensikten er å lære seg å skaffe inntekter, lage en liten forretning. Patricia* solgte tomater. Nå i toppsesongen kunne hun klare å skaffe inn 1 US dollar pr. dag. Og markedet lå 4 kilometer unna. SOS Barnebyer sørger for at barna går på skole og får mat.

* Av personvern hensyn er navnet endret.

Aktive barn foto: BJørn Ove Holmberg

Charity* og hennes barn. Foto Bjørn Ove Holmberg

2000 barn er integrert i SOS barnebyers familieprogram. Der mødrene (for det er stort sett bare enslige mødre) blir lært opp i å ta vare på familien og lærer å drive sin lille forretning hjelp til selvhjelp.

Når vi spør Charity's* eldste datter (13 år) hva hun ønsker å bli, svarer hun kontant: advokat. Og på spørsmålet om hvorfor advokat sier hun: - for å rette opp i all urettferdighet. Selv om du har rett, lar domstolene deg ikke vinne før du betaler dem for å få din rett. Og det vil jeg bejempe. Tenk å kunne få være med å bidra til at hun når sitt mål.

Vi kjører videre for neste besøk. Nok en enslig mor, med 3 egne barn, barne- barn og en niese. Hennes gamle mor

på 82 i nabohuset. Hun hadde nå vært i familieprogrammet i 3 år og var klar til å stå på egne ben. Utviklet en liten forretning hvor hun laget dørmatter som hun selger. Hun hadde fått lære om hvordan ta hånd om familien, hvordan tjene penger på sin virksomhet og var nå kommet så langt at hjelpen gikk over i selvhjelp.

Vel tilbake i barnebyen, fikk vi oppleve gleden over en par nye fotballer. Gaver som vi hadde med til barnebyen ble vel tatt imot og blir rettferdig fordelt. Og for en glede og for et engasjement.

Et rørende farvel med alle barna i barnebyen. Inntrykkene er mange. Smilende, glade og tillitsfulle barn sveiper over netthinnen. Men inntrykket av eksistensiell oppholdsesdrift, er formidabel. Sterke historier som jeg knapt har fantasi til å forstå. Men en ting forstår jeg - at det faktisk nytter å bry seg. Og at håpet ligger i barna. Håp om et bedre samfunn, om en tryggere oppvekst og en utdannelse. Ydmyk og temmelig rystet tar jeg kvelden.

Dagen etter går turen ut til SOS-barneby i Blantyre. En annerledes barneby, der lokalsamfunnet og barnebyen er adskilt med et gjerde. Dette er en barneby som har vært i drift over

Familien som skal ut av programmet - Foto drp

Stor og varm velkomst i Barnebyen. Foto drp

10 år. Vi får høre om familieprogrammene og vi får høre om «Save and Loan» grupper som er organisert som sparekasser. 20-50 damer (stort sett damer) danner en sparekasse der de setter inn penger, setter av penger til krisehjelp og kan låne penger.

Vi ble med ut for å hilse på en slik gruppe av kvinner. Vi møter dem sittende i sitt innskytermøte. Et stort

skrin står i midten. 3 kvinner reiser seg for å låse opp de tre låsene som skrinet har. Disse bor ikke i samme landsby. Nøkklene er altså spredd for å sikre at pengene og bankbøkene ikke kommer i feil hender. Beholdningen av penger telles opp og kontrolleres med tallene fra forrige innskytermøte. Så er det innsamling av bidrag til krisefondet. 100 kwachas tilsvarer omtrent kr 1,20. Bidraget fra de 20 kvinnene legges i

skrinet og noteres. Så går man over til kjøp av aksjer i sparekassen. Innsatsen ligger mellom 300 og 500 kwachas. Ikke alle har penger å sette inn i dag. Og lån, det tok man opp bare hver 4 uke. Rentene er pt. 20% og bestemmes av gruppen sammen. Den som foreslår det laveste tallet, blir rentefoten til neste rentemøte.

Over 500 familier er med i SOS Barnebyers program for «Save and Loan» i Blantyre. Dette er altså selvdrevne sparekasser, med administrativ bistand og hjelp fra SOS – men ingen støtte finansielt. Kvinnene selv sørger for å bygge sin kapital og gi hverandre muligheter til egen forretning. 2000 barn er berørt av programmet. De har fått et liv hvor skolegang og mat gjøre mulig av mødrenes innsats.

Det ble fest. Det ble sang og dans. Taktfast synges det. Malawi og Norge er forent. For en glede, for en framtidstro. Det er her håpet ligger for Malawi og mange andre steder i verden. Kvinnene må få ansvar, tar ansvar og utvikler samfunnet til beste for sin familie og sin landsby. Håpet lever gjennom disse stolte, verdige og målbevisste kvinnene.

Bli Odd Fellow-barnebyfadder i Ngabu

Send e-post til sos@sos-barnebyer.no eller ring på telefon: 23 35 39 00

**SOS
BARNEBYER**

Save and Loan gruppe i Blantyre. Foto drp

Høstens store eventyr er i gang

Av Herold Anne Gjerløw, loge nr 77 Malmfrid / foto: privat

I alle Rebekkaloger og Odd Fellow loger er det hektisk aktivitet nå i starten av høstterminen. Nye embedsmenn er valgt og skal innsettes i sine embeder. Etter en lang sommerferie er det nesten som da vi begynte på skolen igjen. Forventninger til det nye, treffe gamle venner, lukten av bøker, blyanter og storrengjøring. Her skal nye koster i gang med arbeidet.

Søstrene er klare for øving

DTK ville lage en artikkel om dette fenomenet som dukker opp i alle Ordenens loger og leire nå på høsten. Hvilke forventninger er det, hva gjør vi og hvordan ble det egentlig? Her er en historie fra Rebekkeloge nr. 77 Malmfrid:

Tirsdag 27. august hadde Rebekkaloge nr. 77 Malmfrid høstens første møte, på programmet sto installasjon av nye embedsmenn. Det er alltid en spenning i dette. De avtroppende embedsmennene skal finne sine nye roller, det nye kollegiet skal på plass.

Søndag før embedsinstallasjonen møtte DSS Rut-Guri Langseth Nilsen, Storembdsmennene og påtroppende embedsmenn til øving i logesalen for at vi skulle være godt forberedt. En installasjon krever sine forberedelser. Det er mye som skal på plass for et effektivt og smidig møte. Hvem skal sitte hvor, regaler som skal på plass,

hvordan går vi i salen, hvem kommer og hvem kommer ikke.

Tirsdagen kom, og som alltid var det hyggelig å møte igjen søstrene etter en lang sommerferie. Praten var godt i gang før vi gikk opp i logesalen til den høytidelige seremonien. De valgte embedsmennene er jo kjent fra vårens nominasjon, men det er spennende for søstrene å se hvem som skal inneha posisjonene som utnevnte embedsmenn. Avtroppende Overmester åpner logen på ritualmessig måte. Det er en spenning i luften. Søstrene er konsentrerte, følger nøye med og gleder seg over å få besøk av DSS og hennes fungerende Storembdsmenn.

Når DSS meddeler at alle embedsmenn nå er lovlig innsatt i sine embeder, kan endelig arbeidet i logen begynne for alvor.

Logens nye OM, Merethe Forshaug, takket DSS og Storembdsmennene for en godt gjennomført seremoni, det er høytid og verdighet når representantene fra Storlogen kommer.

Etter lykkeønskninger til de nye embedsmennene gikk søstrene ned i selskapslokalene hvor bordene var nydelig dekket til fest. Søster UM og privatnevnden hadde tilberedt lammesteik med grønnsaker, saus og potet og til dessert fikk vi vaniljeis med varm skogsbærblanding. Maten smakte fortreffelig.

Søster DSS holdt tale hvor hun takket de avtroppende embedsmennene for vel utført arbeid og ønsket de nye

Her øves, under ledelse av DSS Rut-Guri Langseth Nilsen

Storebedsmennene som bisto ved embedsinstallasjonen, fra venstre: fungerende St. Skm. Anne Grethe Dreyer Utheim, fungerende St. Sekr. Gerd Svenningdal, fungerende Dep. SS Vigdis Mikalsen, DSS Rut-Guri Langseth Nilsen, fungerende St. Ma. Sissel Frøseth Hanssen, fungerende St. Va. Marita Benjaminsen

Det nye embedskollegiet, CM Audhild Nygård Hanssen, Skm. Torgun Utheim, UM Bente Lundberg, OM Merethe Forshaug, Fung. Eks OM Vivian Solheim, Storrepr. Sissel Frøseth Hanssen, Kap. Karina Lunde, Sekr. Wenche Johansen

embedsmennene lykke til med de viktige oppgavene de skal ta fatt på. Hun oppfordret søstrene til å stille på møtene og bidra aktivt slik at logen blir en god møteplass for søstrene. Målet er å skape gode logemøter slik at hver søster etter et møte kan si «dette var et godt møte. I kveld fikk jeg noe å tenke på».

OM Merethe Forshaug takket for tilliten søstrene har vist med å velge henne til OM. Hun har hatt som motto å ikke takke nei når hun ble spurt om å ta et embete, men tenke at hvis søstrene har tillit til at hun kan mestre oppgaven så kan vil hun klare det.

Her er det dekket for fest

Hun refererte at av Ole Brums mange sitater:

*Du er modigere enn du vet,
sterkere enn du tror,
og klokere enn du forstår.*

DSS Rut-Guri Langseth Nilsen og OM Merethe Forshaug

Som avrunding takket søster Anne Gjerløy søster UM og Privatnevnden for nydelig mat, og hun minnet oss om at vi også bør være takknemlig overfor det vi spiser, det som har vokst på åkrer og enger og det som en gang var levende, men som nå har blitt mat for oss.

Gøril Teistum, Grethe Mikalsen og Camilla Schanche Larsen

En spennende 2-års periode er i gang. Det er møter med etisk innhold, gradpasseringer, julemøter og venneaftener. Hektiske dager og måneder ligger foran det nye kollegiet og alle embedsmenn og nevnder. DTK kan bare ønske alle lykke til med sitt ordensarbeid.

Bjørge Fjellstad og Solveig Rindstad Halvorsen

VI HAR ALT DU TRENGER

-og mye mer. Besøk vår nettbutikk og se alt vi har å tilby.

Art. nr. 11003/4
Regaliefutteral
Kr 295,-

Art. nr. 11084
Veskeholder
Kr 40,-

Art. nr. 11002
Regalieveske
Kr 655,-

Art. nr. 11102
Handlenett
Kr 120,-

Art. nr. 11032
Mansjettknapper
Kr 1025,-

Art. nr. 11033
Skjorteknapper
Kr 990,-

**ODD FELLOW
UTSTYR**

Nofa symposium i Bodø 12.-14. juni 2020

Av redaktor@oddfellow.no / foto OF

■ **NOFA Nordland skal være arrangør av NOFA symposiet 2020 i Bodø. DTK benyttet anledningen til å ta en tur til Bodø, besøke embedmannskurset for distrikt nr. 13 Salten og høre litt om planene for neste års symposium.**

Rådsmedlem i NOFA, Tor Arne Strand, er prosjektansvarlig for symposiet og kan fortelle at alt så langt er godt i rute. Scandic Hotel Havet er valgt som seminarhotell. Hotellet er stort, har god plass og har vært svært velvillig til å legge forholdene til rette for et godt symposium. Min personlige erfaring er at rommene har god standard og vil tilfredsstille de fleste gjestene. Og beliggenheten er jo absolutt perfekt.

Odd Fellow Ordenens hus i Bodø er et gammelt ærverdig bygg som logene har tatt godt vare på og gjort noen nødvendige forandringer på. Det ligger fantastisk til, i kort avstand fra sentrum av byen.

RS 169 Odd Fellow III ligger til kai rett

nedenfor hotellet når den ligger i Bodø. Dessverre var den på vakt i Træna når DTK kom på besøk, så det ble ingen anledning til å hilse på folket om bord.

Embedsmannskurs for distrikt nr 13 Salten ble innledet ved at Distrikts Stor Sire Rune Berg ønsket 120 deltakere velkommen til seminar. Seminaret ble gjennomført på en meget effektiv og lærerik måte. Tilbakemeldingene var udelte positive. Spesielt var det knyttet stor spenning til opplæring av de nye Herolder, der også Rebekkasøstrene var med på kurset.

**OPPFORDRING: Sett av helgen 12.-14. juni 2020.
Bestill flybilletten nå. Program og påmelding kommer senere.**

Stemmen i kanselliet

Av redaktor@oddfeellow.no / foto OF

■ **Hvor mange telefonsamtaler hun har tatt imot i årenes løp, får ikke plass i tallrekken på en kalkulator engang. «Ordenskanselliet Odd Fellow» - mange er de som hører denne velkomsten når de ringer Kanselliet. Nå er det historie.**

Kansellimedarbeider Torill Margaret Evjen Solli har vært Rebekkasøster i 48 år. Imponerende med tanke på at hun ble innviet i en alder av 21 år, fraskilt med en datter, boende hos sin mor.

Hva fikk deg til å bli medlem til tross for at du tydeligvis måtte ha mye å stille med?

– Det ligger i genene, sier Torill. Jeg er oppvokst i en Odd Fellow-familie og det var helt klart at når du var 21 år skulle du innvies i Ordenen. Det var ikke snakk om noe annet, ei heller noen protester fra min side. Og når mamma var Overmester, var det ganske naturlig.

Og det har du aldri angret på?

– Nei, ikke en dag.

Du har hatt mange verv i Ordenen!

– Ja, jeg har vært Ceremonimester i 6 år, Overmester i 6 år, Storrepresentant i 11 år, en tjeneste jeg fortsatt er i.

Hva har gjort at du har vært så aktiv og tatt på deg mange oppgaver både som embedsmann og ellers?

– Det blir en livsstil, vil jeg kanskje si. Det ligger nok litt i blodbanene her. Jeg har hatt det med meg fra jeg var barn. Og det har vært interessant, veldig interessant og givende.

Er det noen spesielle opplevelser du husker?

– Da tror jeg vi må skrive en hel bok, sier Torill, med et lurt smil og

plirende øyne. Det er så mye, det er så voldsomt mye som har skjedd i de 48 årene.

I tillegg til å være en aktiv Rebekkasøster, har også Odd Fellow Ordenen vært din arbeidsplass i mange år.

– 33 år har jeg vært ansatt. Jeg startet som kontordame i Det norske Rebekkaråd på 2 dager i uken. Det var det Rådet hadde råd til. Og så ble jeg «solgt» til Kanselliet i 2001, tror jeg det var. Og siden har jeg altså vært her.

Og nå skal du bli pensjonist. Hva tenker du om det?

Hun drar litt på det.

– Jeg både gleder og gruer meg. Det er med blandede følelser altså. Men 50 år i arbeidslivet er nok.

Men det er jo ganske så imponerende...

– Det er ikke det. Så lenge du har helsen, så det er mange som kan stå i 50 år. Jeg liker ikke å bytte arbeidsplass.

Hva har arbeidsdagene dine vært fylt med?

- Har du hørt om svarte skjørt og poteter? Du vet det kan brukes til det meste, smiler Torill.
- Jeg gjør alt forefallende arbeid, egentlig alt mulig rart. Det er vært å dekke bord, lage mat, sy og fikse på regalier som kommer i retur med reklamasjoner fordi dukkene er borte. Sånn alt mulig rart i tillegg til kontorarbeid. Primært så er jeg jo sentralborddame. Det er jo det som ligger i ryggmargen. Jeg begynte jo som sentralborddame for 50 år siden, så der er jeg litt yrkesskadet.

Det er ingen tvil om at «stemmen i kanselliet» kan sitt fag. Også i vår samtale merker jeg at artikulasjonen er tydelig, språket finslepet og tonen lett. En sonor røst, preget av et liv i telefonen og nytelse av en sigarett i ny og ne. Det gir karakter til stemmen og stemmebruk.

Når du nå har vært her i så mange år, har du opplevd mange ledere og ulike ledelse. Hva tenker du om det?

- Det er vanskelig å få en ny sjef hvert 4de år. Og faktisk ofte et nytt kollegium, selv om noen blir sittende. Og for ikke å snakke om alle de utnevnte. Men jeg synes jeg har vært heldig med sjefene. Jeg hadde jo Eks Rådspresident Guro Lie som just døde, jeg hadde min mor, Arnhild Evjen Debehritz, Ingvild Samulesen og Lillemor Johnsen. Og så hadde jeg jo Eks

Stor Sire Harald Thoen i 2 perioder og nå Stor Sire Morten Buan som er i sin tredje periode. Da blir det jo litt mer stabilt for oss i Kanselliet. Men alle sjefene har vært fine sjefene.

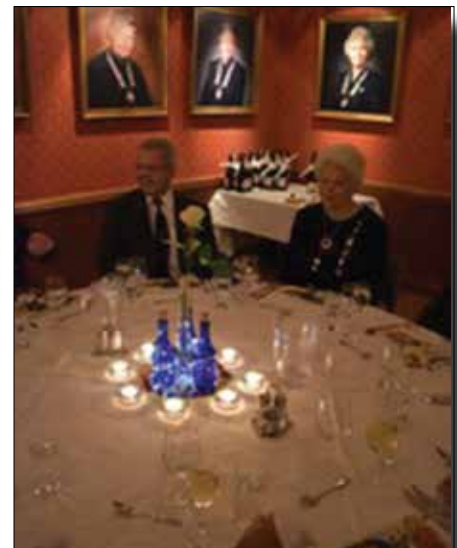
Du skal nå gå over i pensjonistenes rekke, hva kommer du til å savne mest?

- Si det. Jeg kommer ikke til å savne sneen i Ytre Enebakk tidlig om morgenen. Men jeg kommer jo til å savne menneskene, klart det. Logen kommer jeg jo fortsatt til å ha, så

jeg kommer jo til å være her nesten ukentlig. Så jeg får nok sett dem; regner med det.

Torill, du får mye skryt for dine kreative evner hva gjelder borddekking her i Storlogen. Og jeg har hørt rykter om at du vil fortsette å være med på å festkle måltider?

Ja, jeg har også hørt rykter om det. Å få være med på planlegging og gjennomføring av arrangementer, det liker jeg. Jeg har ofte hatt ansvar for logistikken, mat, hoteller etc. Og liker å ha kontroll.

Torill Margaret Evjen Solli gått av 28. august. Som pensjonist tenker hun å ta opp igjen sin lidenskap for lap-

pesøm, en forsømt hobby. Hun frykter ikke å bli sittende fast i godstolen. Odd Fellow Ordenen takker for

fabelaktig innsats og stå-på-vilje gjennom mange år, takker for alt hun har betydd for mange. Og ønsker henne alt godt som pensjonist.

**Deputert Stor Sire
Selle Marie Horntvedt**

“Ordenskanselliet - Odd Fellow” denne vennlige stemmen, alltid positiv og klar for å hjelpe til når vi ringer. Dette er Toril. Stemmen er hennes varemerke, det er denne vi kjenner igjen hvor enn vi ringer fra i landet. Toril er serviceinnstilt, kunnskapsrik, kreativ og kjenner til Ordenens seder og skikker til alle ulike arrangementer. Toril er unik og har satt sine spor etter seg i Storlogen

Stor Sire Morten Buan:

Levende oppslagsverk rundt Rebekka institusjonen – hun er vel den som kjenner historien rundt Rebekkene i Norge aller best. Lojal og positiv medarbeider – alltid villig til å ta i et tak. Kunstneren -stil, estetikk og høytid – Storlogens jubileer og arrangement – der Torill har ansvaret blir det hele helt perfekt – med sjel og kompetanse skapes de gode rammer og opplevelser – festbordene er gjennomtenkt til minste detalj og blir en komposisjon – et mesterverk...

**Eks Stor Sire
Odvar Granlund:**

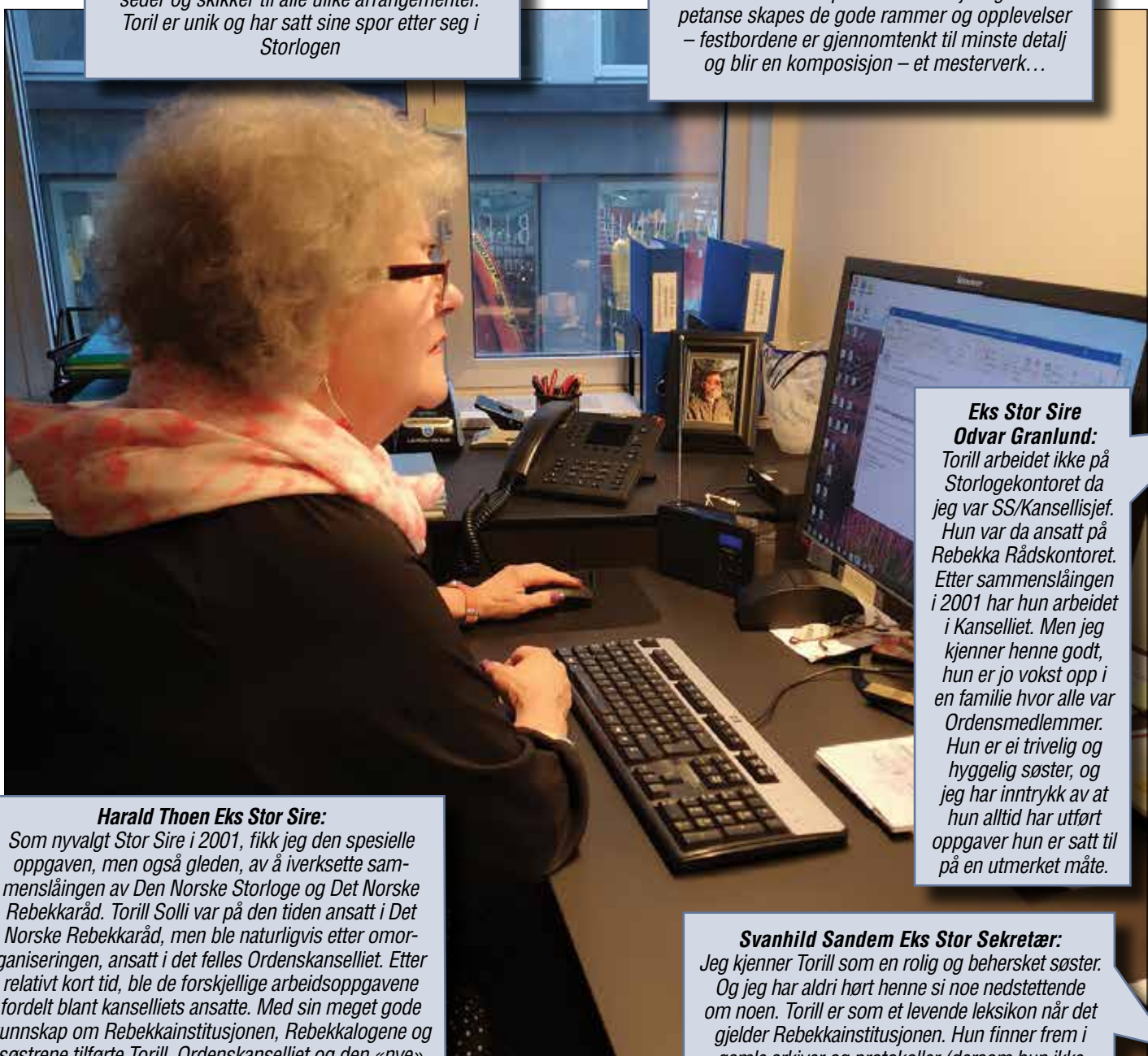
Torill arbeidet ikke på Storlogekontoret da jeg var SS/Kansellisjef. Hun var da ansatt på Rebekka Rådskontoret. Etter sammenslåingen i 2001 har hun arbeidet i Kanselliet. Men jeg kjenner henne godt, hun er jo vokst opp i en familie hvor alle var Ordensmedlemmer. Hun er ei trivelig og hyggelig søster, og jeg har inntrykk av at hun alltid har utført oppgaver hun er satt til på en utmerket måte.

Harald Thoen Eks Stor Sire:

Som nyvalgt Stor Sire i 2001, fikk jeg den spesielle oppgaven, men også gleden, av å iverksette sammenslåingen av Den Norske Storloge og Det Norske Rebekkaråd. Torill Solli var på den tiden ansatt i Det Norske Rebekkaråd, men ble naturligvis etter omorganiseringen, ansatt i det felles Ordenskanselliet. Etter relativt kort tid, ble de forskjellige arbeidsoppgavene fordelt blant kanselliets ansatte. Med sin meget gode kunnskap om Rebekkainstitusjonen, Rebekkalogene og søstrene tilførte Torill Ordenskanselliet og den «nye» Storlogen kunnskaper som i stor grad bidro til å lette de nye og økte arbeidsoppgavene. Når Torill Solli nå trer inn i pensjonistenes rekke, takker jeg henne for et meget godt samarbeid gjennom ni år.

Svanhild Sandem Eks Stor Sekretær:

Jeg kjenner Torill som en rolig og behersket søster. Og jeg har aldri hørt henne si noe nedsettende om noen. Torill er som et levende leksikon når det gjelder Rebekkainstitusjonen. Hun finner frem i gamle arkiver og protokoller (dersom hun ikke husker detaljer) lett som bare det. Mange loger tror jeg har fått utrolig mye hjelp av Torill når logens historie skal skrives. Torill er en meget god samarbeidspartner å ha når store Storlogearrangementer skal gjennomføres. (også seminarer etc.) Hun tar seg av hotellbestillinger, mat og ikke minst bestilling av mat og BORDDEKKING med store bokstaver.

Det å lande i seg selv

Tekst og foto: Torill A. Roselin

OM Jan Lekva i Loge nr. 27 Kong Sverre, OM Anita Dahl i Rebekkaloge nr. 95 Kristin, OM Mona Granås i Rebekkaloge nr. 28 Margret Skulesdatter og OM Roar Hjerpekjøn i Loge nr. 117 Oseberg.

Alle søstrene i vår loge er oppfordret til å tenke nytt og kreativt for å finne gode måter å tiltrekke oss nye medlemmer – og gjerne yngre. Det er utfordrende – det å kunne formulere og synliggjøre et budskap slik at det treffer mål. Vi kan ha hatt helt personlige grunner til at vi i sin tid søkte om medlemskap, og da er det ikke sikkert det stemmer for alle andre. Men kanskje vi burde samle gode argumenter og ideer i en egen boks, slik at vi kan plukke fra denne når vi skal ut og rekruttere. Vi er alle enestående individer som drives av litt forskjellige ting, og da er det viktig å synliggjøre det som er felles for oss alle – og så får detaljene være «pynten på kaka». Detaljene er viktige for å pirre oss.

Helt siden begynnelsen har jeg følt at logen hjelper meg til å «lande i meg selv». Og vi vil hverandre vel. Den er som en oase som virker forfriskende både på det åndelige og sosiale plan. I et stressende arbeidsliv er dette av stor verdi. Det er ikke enkelt å leve opp til våre etiske mål, men det er flott å få lov til å prøve. Selv om man feiler, får man lov til å be om unnskyldning - og prøve igjen.

Det som er felles

I Tønsberg har vi fire loger i Ordenshuset. Foruten vår Rebekkaloge nr. 28 Margret Skulesdatter har vi Odd Fellow loge nr. 27 Kong Sverre, Odd Fellow loge nr. 95 Kristin og Odd Fellow loge nr. 117 Oseberg. Vi bestemte oss for å gå sammen i jubileumsåret om en gave til to saker. Vi endte opp med å kunne overrekke kr 50 000 til UNGE LEVE VESTFOLD og det samme til KRISESENTERET. Begge gavene skulle øremerkes barn og unge. Vi kan ikke alltid klare å oppdra de foreldreløse direkte, men vi kan bidra til å skape miljøer hvor det blir mulig å lære. Vi valgte å gå ut i media med dette både fordi de to sakene henger sammen og fordi vi på den måten kunne kaste et lys på vårt engasjement og arbeid.

Noe som også er interessant her, er at vår lokalavis lagde to saker, en om Odd Fellow og en om gavene. Vi inviterte til Ordenshuset og takket være Overmesteren i de fire logene, som greide å framsnakke vår Orden, ble den interessant for avisa. Det hersker mye uvitenhet. Nå kan vi bruke omtalen i vårt arbeid for å rekruttere. Hvordan? Ved å bruke den aktivt som et utgangspunkt for samtale, i vennekretser utenom logen og på egne

private nettsider. I Margret Skulesdatter skal vi nå ha et kort orienteringsmøte for potensielt nye søstre, slik at disse kan bli invitert til sosiaftenen uken etter med litt mer i bagasjen enn før. En totrinns rakett.

Dristighet vær min venn

Det vi opplevde gjennom arbeidet for å få jubileumsgavene kjent, er at det lønner seg å være dristig og tillitsfull. Vi er kanskje litt for forsiktige generelt sett. Hva ville vel ha skjedd hvis Rebekka ikke var litt modig? Gamle vaner er vonde å vende. Vi lever nå i en moderne verden som setter åpenhet og demokrati høyt. Vi må ikke være redde for å slå på stortromma. Vi har nemlig mye å fare med – og vi kan være stolte av det vi får til! Se bare på resultatet av Landssaken!

Synlighet, ja det er hva vi higer etter. Vi må inn på nye arenaer. Selv har jeg sansen for å bruke TV og andre levende medier. Kan vi melde oss på til å delta i TV-diskusjoner, invitere oss selv til nærradioredaksjonen? Flott sak på nettet laget av Odd Fellow loge nr. 1 Norvegia. Eks OM Mona Granås sa: «Sånn må vi også få!» Og danskene har jo laget en flott video, så jeg avslutter: «Det må vi også få!»

ETISK INNLEGG

Tanker om våre nye embedsmenn og alle oss andre i Ordenen

av Stor Kapellan Elfrid Moe Nielsen / foto OF

I høst har alle loger og leire installert nye embedsmenn. Dette er alltid spennende. Selv om tekstene er de samme, vil nye embedsmenn alltid ha en annen framførelse og vektlegging. Nye stemmer gjør at vi hører bedre etter, og gjennom dette kanskje oppfatter og forstår andre deler av ritualene.

Embedsmennene som nå tiltrer er valgt av og blant oss. De har godt pågangsmot og ønsker å gjøre en god jobb for logen/leiren, men de er nye i sine roller. De fleste har ikke tidligere erfaring med oppgavene og de må få anledning til å erfare og lære.

*Tenk om det var så enkelt som Pippi Langstrømpe uttrykker:
Det har jeg aldri prøvd før, så det*

tror jeg sikkert at jeg kan klare.

Astrid Lindgren

Det hjelper å prøve, men vi må nok øve oss litt også.

Hvordan lykkes våre embedsmenn?

Storlogen har de siste årene satset stort på kunnskapsløft og ledelse, noe som virkelig har gjort våre Embedsmenn bedre og derigjennom økt kvaliteten på våre møter.

Men hva kan vi søstre og brødre gjøre for at de skal lykkes med sine nye oppgaver, vi har jo tross alt valgt akkurat dem.

Jo, vi kan vise dem vårt sanne vennskap. Uttrykke i handling det å være velvillig overfor dem og ville dem godt. Være en god venn.

Respektere at vi alle er forskjellige og løser våre oppgaver på ulikt vis. Det er ikke nødvendigvis slik at det jeg

ville gjort det, er det eneste rette. La oss akseptere ulikhetene og heie på våre nye embedsmenn når de utfører sine nye embedsplikter. Vi kan alle støtte og gjøre dem trygge i rollen, slik at de får styrket troen på seg selv. Vi kan framsnakke dem overfor de øvrige medlemmene av logen/leiren, gi dem et klapp på skulderen eller en tommel opp og si at dette ble et godt møte. I kveld går jeg hjem med en god følelse og logen er et godt sted å være.

Ros kan man alltid gi i plenum, men kritikk skal alltid gis på tomannshånd. Kritikk skal alltid være gjennomtenkt, konstruktiv (nyttig og oppbyggende) og alltid gis gjennom Overmester.

De fleste av oss vokser på oppgavene og alle fortjener en mulighet. Jeg er overbevist om at alle nye embedsmenn gleder seg til oppgavene som ligger foran dem og at de vil gjøre sitt beste for å utøve embedsplikten sin.

Det er kanskje spesielt spennende for de nyvalgte Kapellaner denne høsten. De tiltrer et embede som har blitt løftet og tillagt en del nye oppgaver.

Lede logens etiske arbeid og bidra til forståelse for Ordenens budskap.

Det er mange forskjellige måter å gjennomføre Etisk post på og i høst har verktøykassa for Kapellaner blitt

enda mer innholdsrik. På våre hjemmesider under pålogging finnes Etisk Post og veiledninger for Kapellaner, i tillegg til gamle utgaver av De Tre Kjedeledd og Rebekkebladet og noen veldig gode NOFA prosjekter. Og ikke minst vår jubileumsbok, Verdier i vår tid?.

Alt dette kan være inspirasjonskilder til å skrive egne tekster eller bruke tekstene som de er til opplesing.

Det kan også være nyttig for nyvalgte Kapellaner å samle to til tre ivrige søstre/brødre i en nevnd hvor logens etiske arbeid diskuteres. Dette vil nok gi både inspirasjon og hjelp for Kapellaner. La interesserte søstre/brødre få slippe til på logemøter, og be dem fordype seg i et tema som de kan framføre inne i logesalen eller på ettermøte.

Bruk det som andre har skrevet og fargelegg det selv.

Jeg ønsker alle nyvalgte Kapellaner lykke til i deres viktige og spennende oppgaver i de neste to årene. Vi gleder oss.

Vi lager merker og emblemer i sølv og emalje.

Alt lages for hånd på verkstedet, hvor norsk håndverk og kvalitet står i fokus.

Ta kontakt for mer info:

Tlf: 22 17 50 50

Email: opro@opro.no

www.emaljesmykker.no

Opro
Norske emaljesmykker

Siden 1976

I siste nummer av DTK (nr 2/2019) kom vi i skade for å oppgi feil navn på Andrea Fagerli. Vi beklager på det sterkeste feilen. Den var ikke tilsiktet og vi håper det er tilgivelig. Redaktør.

Andrea Fagerli

1. Du er jo nylig innviet i Odd Fellow Ordenen. Hva er de 3 viktigste årsakene til at du vil bli medlem i vår Orden?
 - De tre viktigste grunnene til at jeg ble medlem er først og fremst den varme måten jeg ble møtt av alle medsøstre, muligheten til mange nye bekjenskaper på tvers av alder og samtidig være en del av dette fine felleskapet.
2. Hvordan føler du at du er blitt møtt av dine Ordenssøsken så langt? Og er noe positivt eller mindre bra du allerede nå kan peke på?
 - Jeg ble møtt på en utrolig flott og varm måte da jeg første gang kom på Vennneften, og sånn har jeg blitt møtt hver eneste gang etter dette også. Fantastisk!
3. Hva er forventningene dine til ditt medlemskap, hva ønsker du å oppnå ved å være medlem i Odd Fellow Ordenen?
 - Mine forventninger er å bli kjent med mine medsøstre og utvikle meg som ett bedre medmenneske.
4. Når ble du innviet og hvor?
 - Jeg ble innviet 26 februar 2019, i Rebekkaloge nr. 77 Malmfrid i Narvik.

Sykehusklovnene

Verdens beste reseptfrie medisin
– helt uten bivirkninger

Foto-Morten-Eik ©

Slik presenterer sykehusklovnene seg på sin nettside. Dette er profesjonelle aktører som besøker syke barn på sykehus og gir litt pusterom i en ellers tøff hverdag. Hver og en av disse klovnene er utdannet og trent i 2 år før de får lov til å kalle seg sykehusklovner. Så dette er profesjonelle folk som vet hva de gjør. Rett før sommeren besøkte Rebekka loge nr. 103 Konvall v/OM Turid Lunden og Eks OM Magnar Brekka fra Rebekka loge nr 145 Høgenhei Sykehuset i Telemark. Med seg hadde de en sjekk på kr. 20.000 som ble overrakt Sykehusklovnene. Det ble tatt imot med stor ærbødighet og gaven skal bidra til at de minste barna skal få noe ekstra fint å glede seg over.

Loge nr 72 Eterna ville også donere en gave til Sykehusklovnene i Kristiansand. OM Georg Andreas Svindland og UM Karl Asbjørn Thomassen besøkte sykehusklovnene og overlev-erte en gave på kr. 15.000 som skal komme barna til gode.

Foto-Ida-Brekke ©

Gode eksempel på at Ordenen virkelig viser at den tar vare på de som trenger det mest i vårt samfunn.

Lene Kristin Berglund

1. Du er jo nylig innviet i Odd Fellow Ordenen. Hva er de 3 viktigste årsakene til at du vil bli medlem i vår Orden?
 - Bli del av et felleskap med kvinner i alle aldrer. Være med å bidra i et felleskap. Bli kjent med nye mennesker
2. Hvordan føler du at du er blitt møtt av dine Ordenssøsken så langt? Og er noe positivt eller mindre bra du allerede nå kan peke på?
 - Føler meg godt mottatt av de fleste. Mye informasjon, og til tider uoversiktlig med at det er mye regler og etikette som skal følges.
3. Hva er forventningene dine til ditt medlemskap, hva ønsker du å oppnå ved å være medlem i Odd Fellow Ordenen?
 - Forventningene er at jeg får være med i et kvinnefelleskap, som vil gi meg positiv energi og gode og nære vennskap.
4. Når ble du innviet og hvor?
 - Jeg ble innviet 11. desember 2018, Rebekkaloge nr. 11 Concordia, Tromsø

Rebekkaloge loge 48 Duen på tur til Provence og Den Franske Riviera

Vi har kommet hjem fra en fantastisk flott tur med en av søstrene våre som reiseleder. Vi er så heldige å ha en søster som har et lite reiseselskap her på Notodden og som lager spennende turer til Provence og den franske riviera. Vi var 15 damer som reiste og hvor reiseleder la alt til rette for oss. Fra Gardermoen dro vi med direktefly til Nice. Her ble vi hentet med buss og kjørt til første stopp som var en gammel vingård i Provence. Her

møtte vi en hyggelig norsk dame og en fransk kokk. Vi smakte på viner og spiste deilig lunsj før vi endte opp inne i den lille butikken hvor vi kjøpte med oss noen lokale produkter, både vin og annet godt. Fra vingården gikk turen videre ned til Middelhavet, ned til den lille idylliske kystbyen Sainte Maxime. Her bodde vi på hotell inne i en park med stort fint basseng, kun 150 m fra stranda og med gangavstand inn til den koselige byen. Dagen etterpå dro vi på sykkeltur til Port Grimaud. Vi syklet langs strendene på en fin, helt flat sykkelsti ca. 7 km, en fin liten tur som passer for alle som har lært å sykle en gang. De som ikke ville sykle, spaserte deler av veien. Port Grimaud som vi kom til innerst i Saint Tropez-bukten er en idyllisk

liten by bygget opp rundt et mylder av kanaler, en bilfri by som minner litt om Venezia i miniatyr. Vi spiste lunsj på stranda og tok en båttur på kanalene før vi dro hjem igjen. Byen er en bevart liten hemmelighet på den franske riviera, det er så vidt det er skiltet inn til byen. Om kvelden hadde vi fingermat og rikelig med vin, quiz og kos på terrassen der vi bodde. På dag nummer 2 dro vi med båt til Saint Tropez, gikk på marked og unte oss noe godt å drikke på den legendariske røde baren i havnen «Le Sénequier»,

topp utsikt til topp priser men absolutt verdt underholdningen. Lunsjen spiste vi uti gaten rett ved stranden der Brigitte Bardot spilte inn den kjente filmen «Gud skapte kvinnen» midt på 1950-tallet. Etter en dag på farten var det godt å komme «hjem» til middag på hotellet. Dag 3 hadde reiseleder lagt opp til FRI på formiddagen. Noen gikk inn til byen for å kikke litt, men de aller fleste koste seg rundt bassenget eller gikk ned på stranden. Nydelig sommervær og godt badevann hadde vi i slutten av mai. Dette var siste

kvelden vår og vi skulle spise på en av byens beste restauranter: På restaurant l'Amiral som ligger i havnen i Sainte Maxime fikk vi verdens møreste biff, verdens beste sjokoladedrøm til dessert og masse deilig vin. Det viste seg at vi var heldige med dagen. Søndag kveld er det ofte levende musikk på restauranten, det ble topp stemning og

en super avslutningsmiddag. Ettersom vi ikke skulle hjem med fly før seint på kvelden dagen etter, hadde vi fullt program den siste dagen også. Vi reise med båt fra Cannes ut til det lille munkesamfunnet på Lérinsøyene hvor det bor 21 munk. De lager vin, oljer og litt andre ting og prøver å livnære seg selv ved å selge dette. Vi var med på bønn i kirken og spiste deilig lunsj før retur til Cannes og buss videre til flyplassen. Søstrene var enige om at det var en flott tur med topp program, avslappende, men likevel opplevelsensrikt. En tur vi alle vil leve lenge på og som vi kan anbefale alle å være med på. Hilsen en fornøyd søstergjeng. Vi blir så godt kjent med hverandre på en sånn tur. Det styrker samholdet og det blir mye lettere å samarbeide om andre oppgaver i logen når vi kjenner hverandre så godt.

Hilsen Nemnd for styrkelse og ekspansjon i Rebekka loge 48 Duen

Hat – Hevn – Tilgivelse

Av Kjell-Henrik Hendrichs, Spesial Dep Stor Sire for rituell og etisk fordypning

■ *Hat og hevn ligger svært nær hverandre som begreper og fenomener.*

Det kan være mange årsaker til at hat oppstår. Har du opplevd en reell eller innbilt urett, kan hatet blusse opp. De fleste vil oppfatte at både hat og hevn er negative følelser som hos noen rent ut kan bli en besettelse. For noen vil disse negative følelsene bli til en besettelse som preger store deler av livsinnholdet.

I tidligere tider snakket man om samfunn som var preget av vendetta, en skikk om at drap i en familie måtte hevnes med drap i familien til morderen. Starter en slik utvikling, tar den aldri slutt, men blir en ond sirkel. Det eneste som kan stanse eller bryte en slik ond sirkel, er tilgivelse og forsoning. Det er nok ikke uten grunn at vi finner følgende formulering i kristenhetens fremste bønn: «Tilgi oss vår skyld, slik også vi tilgir våre skyldnere.» Å gjengjelde hat med tilgivelse er for alle en krevende øvelse. De fleste som hater mener nok at de har et rettferdig hat. Da er det lettere å rope på rettferdighet enn å stille opp med tilgivelse. Hevn løser sjelden noe som helst. Hevnen er heller destruktiv og ødeleggende. Også for å legge bort hevnen og erstatte den med noe annet, er tilgivelse nøkkelen. Allerede i femte Mosebok heter det at hevnen hører Herren til. Meningen er at den enkelte ikke skal ta seg til rette og hevne seg. Hva om dine hevntanker ikke har rot i virkeligheten. 4. juli i år døde Eva Mozes Kor. Hun og tvillingsøsteren Miriam ble utsatt for nazilegen Josef Mengeles medisinske forsøk i konsentrasjonsleiren Auschwitz under siste verdenskrig. Legen Mengele var spesielt interessert i å eksperimentere med tvillinger. Nærmere 1500 tvillingpar ble pint til døde av «dødsengelen» Mengele. Det tok lang tid etter krigen for Eva å

legge bak seg «livet i helvete». Etter hvert kom hun til at den eneste farbare vei for henne var å tilgi nazistene og de legene som hadde drept de fleste av sine «pasienter». Hun ble kjent over hele verden som «The Girl who Forgave the Nazis» da hun ble fjernsynsportrettert.

Vi som sysler med tanker om hat og hevn, må vel erkjenne at de tilfellene vi ofte snakker om er som bagateller mot Eva Kors erfaringer og lidelser.

Men hennes refleksjoner er vel verd å tenke over. Hat og hevn er destruktive følelser som mest skader den som hater eller hevner seg. Hevnen er aldri søt. Hatet forgifter et sinn.

Som Odd Fellows kan vi fritt velge våre forbilder for å arbeide på oss selv. Når det gjelder bearbeidelsen av negative følelser, kan den 85 år gamle Eva Mozes Kor være et krevende forbilde. Det er ved å gjøre det gode at vi bekjemper det onde.

Rådspresident Guro Lie
døde 26. juli 2019, vel 90 år gammel

- og ble bisatt fra Mysen kirke under stor deltakelse.

Hun har vært et meget aktivt medlem av Odd Fellow Ordenen i mer enn seksti år.
Guro Lie var et engasjert samfunnsmenneske som både var opptatt av institusjoner og enkeltmennesker. Ikke minst var hun opptatt av barn og unges oppvekst og danning.

Sitt engasjement fikk hun fra egen ungdom av utløp for i Metodistkirken,
og etter hvert som pedagog.

Hun kom som tredveåring i kontakt med Odd Fellow Ordenen
og ble en av de sentrale byggende krefter for Ordenen i Østfold.

Også i de sentrale ordensorganer deltok hun. Hennes første embede i
Rebekkarådet ble som Rådsmarsjall, og i perioden fra 1985 til 1989 var hun Rådspresident.

Hun instituerte en rekke Rebekkaloger og Rebekkaleire over hele landet.

Hun var også aktiv i det europeiske Odd Fellow samarbeid.

Guro Lie hadde en sjelden evne til å møte enkeltmennesker, se dem,
vise interesse og gi oppmuntring. Dette førte til at hun også kom i personlig kontakt
med svært mange mennesker, både i og utenfor Odd Fellow Ordenen.

Vennekretsen ble stor og bekjentskapskretsen enda større.

Det er svært mange søstre og brødre i Odd Fellow Ordenen som føler et personlig tap
ved hennes død. Og like mange er det som i sitt stille sinn takker henne
for all den omsorg, omtanke og interesse som hun viste sine medmennesker
på sin livsvandring.

Vi lyser den gode fred over hennes minne.

Morten Buan
Stor Sire

Jeg har vært så umåtelig heldig. . .

av SDSS Kjell-Henrik Henrichs

I forbindelse med at Eks Rådspresident Guro Lie gikk bort, har De Tre Kjedeledd valgt å presentere hennes livsgjerning i Odd Fellow Ordenen ved dette intervjuet som ble publisert allerede i 2003.

Guro Lie var bare 28 år da hun i 1957 ble resipiert i Rebekkaloge nr 10 Semper ardens i Moss. Bare etter noen uker ble hun overført til loge nr 17 Unitas i Halden og etter fem år som Organist i den logen, ble hun i 1962 med på å stifte Rebekkaloge nr 31 Cecilia på Mysen. Hun ble denne loges første UM og deretter fulgte en rekke embeder inntil hun i 1985 endt opp som Rådspresident.

Det er et begivenhetsrikt Ordensliv som passerer revy i samtalen med Odd Fellow Bladet.

En god begynnelse

Jeg vokste opp i et harmonisk hjem som var sterkt preget av glede og verdier. Min far, Erland Andersen, ga meg kunnskap om Odd Fellow Ordenen. Han ble resipiert i Odd Fellow loge nr. Kongssten, ble overført til loge Grimkell og var Odd Fellow loge nr. 62 Håkon Håkonssons første OM da den ble instituert i 1959. Min mor,

Ymbjörg Andersen, var hjemmets kvinne og oppdro sine barn i en kulturåpen og metodistisk, glad kristendom hvor sang og musikk var en del av den trygge hverdagen. I en periode på seks år bodde vi i Kristiansand, noe som gjorde at jeg fikk en skarrende r i talespråket mitt. Den har jeg beholdt, selv om jeg ellers er rotekte østfolding.

Jeg giftet meg tidlig og fikk fire barn. Min mann, Alf, ble medlem av Odd Fellow loge nr. 30 Grimkell i 1953. Med både far og mann i samme Orden var det ikke noe dramatikk i at jeg ble medlem av en Rebekkeloge. Og jeg følte meg hjemme fra første stund. Ordenslivet passer mitt gemytt og min livsopplevelse på en svært god måte. Når jeg skal anbefale nye søstre til opptagelse, vur-

derer jeg nøye om jeg tror de vil passe eller ikke. Dette er en svært vanskelig vurdering. Jeg har jo sett at søstre som jeg var i tvil om ville ha glede av Ordenslivet, har glidd inn i det som hånd i hanske. Og det motsatte har skjedd. I det hele tatt har det å trives i en loge ganske avgjørende betydning.

De mange mennesker

I en Orden som vår møter man mennesker fra alle lag og med alle sider av menneskeligheten til stede. Denne opplevelse av mangfold gir en rikdom og lærdom av usedvanlig verdi. Jeg har hatt den store glede i å dels hilse på og også kjenne alle Rådsresidentene unntatt den første, Signe Moen. La meg bare nevne tre av dem for å vise hva jeg mener.

Dagmar Halvorsen var nok den som fikk Rebekka-institusjonen på bena etter siste krig. Hun var RP fra 1945 til 1954. Hennes arbeidsinnsats kan neppe overvurderes. Og hun var en kvinne med meninger og mot. Hun var en ured og dristig talsmann for rebekkasøstrenes interesser overfor Storlogen. Så frittalende var hun at hun både ble omstridt og motarbeidet. Brødrene som alltid hadde bestemt hvor skapet skulle stå, aksepterte ikke lett at det kom en søster som hevdet at hun visste bedre. Slike mennesker som ofrer så mye og får så stor innsikt, kan lett bli noe utilnærmelige. De blir som fjelltopper i et landskap. Som ganske ung søster opplevet jeg nok henne slik. Men hennes innsats i å bygge Ordenen og Rebekka-institusjonen står det varig respekt av.

Hun ble etterfulgt av Ragnhild Evjen (1954-1958). Hun var den moderate og varme som ville og gjorde det slik at alle trivdes i hennes nærhet. Hennes innsats var ikke mindre enn forjengerne, men den var anderledes i væremåten og den medmenneskelige omgang. Hun fikk andre til å føle seg betydningsfulle og bekvemme.

Så kom Olfrid Bockelie, et effektivt og pliktoppfyllende menneske som fortsatte oppbyggingen av Rebekka-institusjonen. Rebekka-institusjonen vokste, og det var arbeidsoppgaver nok. Men i sin omgang med mennesker virket hun heller fjern og nesten litt jomfrunalsk.

Dette sier meg at mange typer mennesker både kan, og kanskje må til for å utvikle alle sider av vår Orden. Jeg sier til meg selv når jeg møter nye søstre, at vår Orden er til for å favne mangfoldet og at vi må være rause og menneskekjærlige.

Den store veksten

I de første årene var jeg naturlig nok mest opptatt av min egen loge og dens indre arbeid. Da Rådsresident Margrete Andersen i 1977 utnevnte meg til Rådsmarsjall, fikk jeg syn for Ordenenes omfattende virke både nasjonalt og internasjonalt. Da jeg i 1981 ble valgt til Dep. Rådsresident fikk jeg i enda større grad merke hvor omfattende Ordens arbeid var. Rådsresident Aase Vergeman var en del syk slik at noe av hennes arbeid falt på meg. Og i 1985 ble jeg selv valgt til Rådsresident. I løpet av disse tolv årene var jeg med på institueringen av 32 Rebekkaloger og 13 Rebekkalære. 45 slike Ordensbegivenheter gjør et varig inntrykk.

En av de sterkeste erfaringene er hvilket samhold og hvilken «korpsånd» som skapes blant de som utfører alt det frivillige arbeid. Det er nesten slik at jeg synes litt synd på dem som ikke får være med å starte en loge og å bygge et Ordenshus. Arbeidet gir så mye tilbake at det langt overgår arbeidsinnsatsen. Å være medskapende og delaktig i det som er godt og givende, gir tilbake en velsignelse som er vanskelig å prise for høyt. Det som jeg synes ikke har vært like bra, er at søstrenes innsats ikke har kommet tidlig nok frem i forbindelse med de offisielle festligheter, ikke minst ved innvielse av Ordensbygninger. Ordensbygningene er til bruk for både brødre og søster, og dette bør avspeile seg klart i innvielsen av dem. Det er en form for likestilling som både er innsatsmessig og saklig begrunnet.

Hva har jeg fått og hva har jeg lært?

Det er i omgang med mennesker at vi formes som mennesker. Å omgi seg med varme, byggende og givende mennesker gir deg selv ballast. Å være medlem i en Orden som arbeider for verdier og idealer er ingen garanti for at man ikke møter det motsatte. Men det å ha idealene og verdiene gjør det mulig å

komme videre, fornye seg og legge nederlagene bak seg (når du møter dem). Alt er ikke og skal ikke være idyll.

Og nå har jeg også fått med meg to av mine døtre som Rebekkasøstre. Å få med sine barn og nærmeste er på ingen måte noen selvfølge. Jeg er så takknemlig for at de trives og opplever det meningsfulle ved Ordenen. Min erfaring er at det ikke er gitt at alle mennesker gjør det. Men hvem som passer og hvem som ikke passer er det nesten umulig å ha noen sikkerhet om på forhånd.

Mitt liv har latt seg merke på en uutslettelig måte av Odd Fellow Ordenen. Menneskene, vennskapet, samværerne, arbeidsfelleskapet, sangen og gleden har båret meg frem selv om jeg også har merket slitet, gråheten, depresjonen og nederlaget. Det er det gode og varme som har gitt meg krefter og overskudd til å ta det livet gir av motgang. Når jeg ser på dette kan jeg bare si at jeg har vært så umåtelig heldig.

Jeg har vært så umåtelig heldig...

Guro Lie sammen med to av sine døtre i Altea.

Vi må forme Odd Fellow Orden for framtiden

Av redaktor@oddfellow.no / foto: of/privat

■ **Nå og da dukker det opp små diskusjoner om Rebekkainstitusjonens plass i Odd Fellow Ordenen, om kvinnelig Stor Sire og om hvordan rekruttere yngre kvinner til Rebekkaloger.**

Vi møtte Dep. Stor Sire Selle Marie Horntvedt for en prat.

DTK møtte søster Deputert Stor Sire i hennes herlige bolig på Galgeberg-tangen i Kristiansand. Selle-Marie hadde tydeligvis hatt sitt morgenbad, Et rituale hun gjennomfører store deler av året.

Det er jo i vår tradisjon at søster Deputert Stor Sire har ansvar for Rebekkainstitusjonen av Odd Fellow Ordenen. Kan du si noe om forskjellen mellom Rebekkainstitusjonen og Odd Fellow?

Først har jeg lyst til å si at jeg er glad for at vi har beholdt Rebekkagradene. Jeg er glad for at vi har beholdt vår selvstendighet, at vi har våre separate møter og at vi har våre forbilder som er veiledere på det etiske plan. De er så flotte, de markerer seg som kvinner og det synes jeg skal fortsette. Og så tror jeg på at vi fremdeles har noe å strekke oss etter når det gjelder de verdiene vi vektlegger. Og det å ha et søsterfellesskap. Det er et fantastisk nettverk, noe vi må fortsette å styrke. Kvinner trenger å bygge hverandre opp, vi trenger å tale vel om hverandre og kvinner trenger fremdeles å bli pushet på for å ta lederverv og utfordringer. Men så er det det at jeg føler at søstrene har svært gode rutiner, om jeg skal sammenligne med brødrene. Veldig flinke til å ta vare på de syke og vi har stor omsorg for de svake. Vi liker å støtte lokale organisasjoner som jobber mot og med kvinner. Nå sier jeg ikke at brødre

ikke gjør det samme, men vi kvinner er veldig gode på det.

Så opplever jeg at Odd Fellow Ordenen er veldig preget av menns måte å styre på. Gradspillene er nok mer dramatiske hos mennene enn hos oss. Og Ordenen er også preget av menns lederstil og sosiale setting. Men jeg kan ikke se at det er et problem at vi er forskjellige; jeg synes ikke det gjør noe. Det viktige er at hver loge finner sin form og sin måte å jobbe på.

Men jeg har også sett det siste året, hvor vi har samarbeidet på tvers i samband med Landssak, 200 årsjubileet med jubileumsspill og julemesser etc. Det har vært utrolig verdifullt og veldig givende. Og alle tilbakemeldingene er entydige – vi må gjøre mer sammen. Så det kan være en balansegang her, at vi kan ha noen fellesmøter som f.eks. festloger eller andre naturlige arenaer. Men det må være både og, ikke enten eller.

Hva vil du si til en yngre søker som vurderer å søke om å bli en Rebekkasøster?

-Jeg har snakket en del med min 45 år gamle datter, hennes venninner, med mine venninners barn og spurt – hvorfor har dere ikke lyst til å bli med i Odd Fellow? Og svaret er alltid - Har ikke tid, kan ikke. Det skjer for mye med barna på ettermiddagen, det er så mye på jobben.

Da sier jeg at det hadde da jeg også. Jeg var i jobb, jeg hadde små barn. Jeg var aktiv på mange felt i styre og stell, leder av tennisklubben, satt i kretsstyret – så jeg hadde da noe å holde på med jeg også. Hadde det like travelt. Men jeg prioriterte meg selv ved å gå inn i Odd Fellow Ordenen – et sted som bare var for meg og der jeg var den som skulle få påfyll.

Jeg tror at vi må snakke mer om verdier når vi snakker med mulige søstre. Vi må få de yngre til å ta seg tid til å reflektere over verdier. Utfordre de på hvilke verdier de ønsker å bygge livet på? Hva vil du som ung kvinne

være opptatt av? Handler det bare om prestasjon, materielle ting og min egen lille boble? Samfunnets tilsynelatende krav til oss – hva vi skal mestre, hvordan vi skal framstå? De unge i dag pålegger seg selv så mye press og er i en ond sirkel. Jeg vil utfordre dem til å ta et standpunkt til refleksjon og et etisk verdivalg.

Hva er det som samler en kvinne på 35 år, med små barn og jobbkarriere, og en 75 år gammel Rebekkasøster som har vært godt gift og hjemmeverende hele livet?

Selle-Marie lener seg frem i stolen og bruker pennen til å markere at dette er viktig.

I møte mellom en yngre og en eldre søster tror jeg at begge er like opptatt av fellesskapet. Det fellesskapet som finnes i familien og det fellesskapet som ligger utenfor, med venninner og

kolleger. Men jeg tror nok at vi før allikevel hadde bedre tid. Av den enkle grunn at vi hadde ikke dette presset med å skulle være på topp i alt vi foretok oss. Det ytre presset var mindre. Tiden brukte vi til å møtes over en kaffekopp, kanskje et strikketøy og en hyggelig prat. I dag er det langweekendturen til New York og Nice. Det er høye middager og større grad av formelle treff. Opplevelser for seg selv og være en deltaker i racet.

Hvordan kan vi bygge broer over generasjonsgap, ambisjoner og vyer?

Jeg tror på kommunikasjon og dialog mellom generasjonene. Vi som godt voksne må stille noen kritiske spørsmål til de yngre sin livsstil og prioriteringer. De må selvsagt leve som de selv vil, men jeg synes at vi skal kunne stille dem noen spørsmål om dette? Tidsbruk på ting som kanskje ikke er så viktige, materiell velstand etc.

Jeg tror at de yngre kvinnene har grunnverdiene som også den eldre garde sitter på. Fellesskapet om disse, vennskap, kjærlighet og sannhet er det som ligger i bunnen og skaper et fellesskap. Der er det lite forskjell i generasjonene. Vi snakker jo om «Verdier i vår tid?» Og jeg tror at jo eldre du blir, jo mer reflekterer du over disse verdiene. Kanskje uavhengig av Ordenen. Og da blir de viktigere for deg. Det handler kanskje også om hvordan vi som Odd Fellows kan være en korreksjon og skape et pusterom som gjør at du får energi og styrke til å klare å leve i det samfunnet vi er i. Det å jobbe for andre, gir en tilfredsstillende stilling i seg selv. Det å jobbe med seg selv, gir indre styrke.

«Forandre for å bevare» er jo Stor Sires overskrift for denne storlogeperioden. Utover det som skjer over-

ordnet, hva mener du er det viktigste å forandre i Rebekkainstitusjonen?

Vi Rebekkasøstre må bli flinkere til å bakke hverandre opp og gjøre oss rede til å ta over lederskap, så vel lokalt som nasjonalt. Vi må bli mer tydelig, vi må stille krav og vi må ta mye større plass. Vi må være med å påvirke. Og vi har mye å bidra med.

Det er stadig snakk om av vi må snart få en kvinnelig Stor Sire. Vi ser at at vi har fått en kvinnelig Sovereign Grand Warden i USA som tilsier en kvinnelig leder innen 2 års tid. Det ryktes at man i Sverige forsøker å utfordre ved at Søster Dep Stor Sire stiller til valg som Stor Sire nå i høst, ligger det ikke i kortene at vi snart må få en kvinnelig kandidat til Stor Sire embedet også her hjemme?

Jeg vil si at vi er rede, vi er klare. Vi ønsker oss en kvinnelig Stor Sire. Vi har mange yngre, dyktige søstre som ville fylle det embedet på en utmerket måte. Vi trenger å bakke hverandre opp slik at kvinner tør, kan og vil. Og så må vi kanskje ikke være så redd for å stille opp mot en mannlig kandidat. Det er aldri noen god følelse å stille opp som motkandidat, men vi våger å gjøre det. Uten at jeg med det mener å blande meg inn i Nominasjonsnevndens arbeid. Men har vi noen som vil og kan, så bør de nå få muligheten.

Hva med deg selv, som Deputert Stor Sire burde jo du være en naturlig kandidat?

Vi har mange dyktige, yngre kvinner i 50-60 års alderen. En Stor Sire bør ikke ha passert pensjonsalderen. Jeg trives godt i rollen som nummer 2, og vil ikke stille til valg som Stor Sire ved neste Storlogemøte. Men jeg vil gjerne jobbe for at vi får fram en kandidat. Det synes jeg er viktig.

Hva tror du er den største forskjellen på en mannlig og en kvinnelig Stor Sire?

Vi har kvinnelig statsminister, vi har kvinnelige ledere rundt i både offentlig og privat sektor. Noen kvinnelige ledere leder nok på mannens premisser og går i fellen med å komme i «flink-pike-syndromet». Man skal hele tiden bevise at man er best. Jeg tror det er viktig at en kvinnelig Stor Sire bevarer sine kvinnelige egenskaper. Egenskaper som handler om å se og bli sett, hørt, og å være inkluderende. Mange kvinner er flinke til å jobbe i team. Kvinnelige ledere er ikke redd for å trekke veksler på sine medarbeideres kunnskaper. De blir ikke på samme vis som en mann utfordret ved at noen vet mer enn de selv.

Men ellers tror jeg vel, på helt generelt grunnlag at en kvinnelig Stor Sire vil klare jobben like godt som en mann. Hvorfor ikke? Her handler det mer om personligheten til den personen. egenskapen og hva som er deres kongstanke.

Er Odd Fellow Ordenen rede til å velge en kvinnelig Stor Sire?

Ja. Jeg vil for egen del si at det ville være en kjempeglede hvis vi allerede ved neste valg våget å nominere en kvinne. Og jeg tror det vil gi Ordenen et løft. Det vil bli en ny interesse, det blir spennende, vi er i forandringens tid og ekspansjon er mer utfordrende enn vi tror. Ved en kvinnelig Stor Sire vil vi få mer oppmerksomhet, det blir en ny dynamikk og jeg tror vi får et godt lederskap.

I vår danske jurisdiksjon har de fjernet begrepet Rebekkasøster – og vil at alle skal omtales som Odd Fellows eller Odd Fellow søstre. Er det noen tanker om det her i Norge?

Der må jeg si at jeg er stolt av å være en Rebekkasøster. Jeg er en Rebekkasøster og er medlem av Odd Fellow Ordenen. Jeg forstår ikke den problematikken. Ingen grunn til å endre på dette. Vi må få fram stoltheten.

Du var jo med på signingsferden av RS Odd Fellow III fra Trondheim til Bodø. Hvilke inntrykk sitter du igjen med?

Selle-Marie lener seg litt tilbake, ser i taket og er på en mental reise tilbake til før sommeren.

En fantastisk opplevelse. Store naturopplevelser, båtens egenskaper ble testet ut i både rolig sjø og mer ruskete farvann. Men jeg må si at det er møtene i de ulike havnene som imponerte meg mest. Det at hver enkelt by og sted har lagt ned masse arbeid i opptil ett år i forkant. Distrikts Stor Sire, loger og den enkelte søster og bror som har planlagt og stått på for gjøre dette til en opplevelse. Du følte stolthet. Og som besøkende var det et eventyr. Du møter ukjente mennesker på kaia, logesøstre og -brødre. Takknemlig for at noen fra Storlogen var med. Det å oppleve at mennesker over hele Norge har et fellesskap. Vi jobber sammen mot et mål. Vi ble tatt i mot med åpne armer.

Og så ble jeg kjempeimponert over mannskapet. 3 flotte gutter, med samme etiske verdigrunnlag som oss. Viktigst for de var å «redde liv og hjelpe folk som er i nød». En ro og en styrke, en stolthet som jeg beundrer. Noe av den stoltheten disse følte overfor Redningsselskapet, den må vi overføre til Odd Fellow Ordenen. «Jeg jobber i Redningsselskapet», «Jeg er medlem av Odd Fellow Ordenen»; jeg vil andre mennesker vel.

Hva opptar deg mest innenfor Ordenen akkurat nå?

Vi jobber i kollegiet med organisasjonsutvikling. Vi ser på strukturer og måter å løse utfordringene på. Planen er å kunne presentere et forslag på Storebedsmannsmøte, der det blir rom for å diskutere mulige og umulige løsninger rundt strukturer, oppgaver og verktøy. Vi må inn å se på Kanselliet, på arbeidsoppgaver, struktur og ressurser, og vi må se på Storlogens funksjoner og struktur. Her handler det om å forandre for å bevare. Vi må møte dagens krav til åpenhet, involvering og kommunikasjon. Men samtidig passe på at vår egenart ikke forsvinner i endringene.

Men jeg er også opptatt av en annen ting og for meg kanskje den viktigste, som Deputert.

Det er ikke i Oslo og i Storlogen det skjer. Det er DSSene rundt om i landet, som sammen med Storrepresentantene, Overmestre og kollegier, det er jo der Odd Fellow Ordenen fungerer. Det er jo der det arbeides. Det er jo der vi må sette inn vårt engasjement. Det er de som gjør jobben. Skjer det ikke noe lokalt, vil Ordenen ikke ha noen framtid.

Du har nå fungert i vel et år som Deputert Stor Sire. Hva vil du si er den største overraskelsen?

Da vil jeg si følgende: Det var ingen overraskelse at det er så mange aktive søstre og brødre rundt om i landet. Det er også en glede å oppdage hvor mange som står på for Ordenen. Og

det er oppløftende å oppleve at DSSene står på ute i sitt distrikt, følger opp planverk og følger oppgaver de er satt til. De jobber langt mer enn hva vi kan forvente. Jeg er rett og slett imponert.

Den største overraskelsen er at det finnes noen få krefter i vår Orden som kjemper fram sine meninger på en måte som ikke gagner en verdibærende orden. Selvfølgelig må vi ha ulike meninger om ting, om lederskap, strukturer osv, men når kommunikasjonen blir en utfordring og når kommunikasjonen kommer ut i det offentlige rom, da blir den destruktiv og energitappende. Alle forslag til fornying og forbedring bør sendes til og diskuteres i Storlogens kollegium. Der diskuteres det villig og det er de som skal ta Odd Fellow Ordenen inn i framtiden.

Vi må bli en Orden for framtiden. Og det er godt å erfare et godt kollegium, som er trygge på hverandre og som vil hverandre vel. Det gir styrke og trygghet i min del av arbeidet.

DTK takker søster Deputert Stor Sire Selle Marie Horntvedt for en god prat og går ut i et øsende regnvær. Morgenbad, i dette været, nei takk.

Kurs for nye embedsmenn og aktører i spill

Av SDSS Per Arild Nesje

■ Nå kommer de rituelle kursheftene

NÅ KURSES DET I ALLE LANDETS DISTRIKTER

Det er med stor glede jeg ser iveren og interessen for de administrative kursene som nå kjøres rundt om i hele landet vårt. Distrikts Stor Sirer med solide team med instruktører planlegger og forbereder seg for å kurse våre nye embedsmenn på en best mulig måte. Og de første tilbakemeldinger tyder på at dette fungerer bra. Det rapporteres om konstruktive diskusjoner og stor entusiasme på alle nivåer og mange forteller at denne kursdagen gir en nyttig grunnforståelse og trygghet i det embedet man skal bekle i logen sin.

Dette skjer selvfølgelig ikke av seg selv og vi er alle svært takknemlig for at så mange av våre medlemmer bruker sin fritid, stort sett en dag i helgen, stiller opp som kursholdere eller

deltakere på denne kursdagen. Tusen takk til dere alle.

NÅ KOMMER DE RITUELLE KURSHEFTENE

De rituelle kursheftene forventes å være godkjent og klare for bruk i slutten av september. Storlogen vil sende ut beskjed til DSS og logene så snart de er klare til bruk.

Det blir separate hefter for Rebekka- og Odd Fellow logene. Kurset er utarbeidet for opplæring i de rituelle oppgavene til valgte og utnevnte embedsmenn og deltakerne i spillene.

Det vi ønsker å oppnå med de rituelle kursene er å:

- Sikre kvalitet og likhet i gjennomføringen av seremoniene og fremføringen av ritualene
- Øke forståelsen for innholdet i spillene
- Sørge for god samhandling mellom alle, både embedsmenn og andre deltagere
- Sikre at alle embedsmenn og andre aktører føler seg trygge

Får vi dette til på en god måte vil det bli en bedre opplevelse å være tilhører inne i salen og håpet er at dette vil føre til større oppmøte blant våre søstre og brødre, og at det kanskje kan føre til at vi ønsker å invitere nye potensielle medlemmer til å oppleve dette.

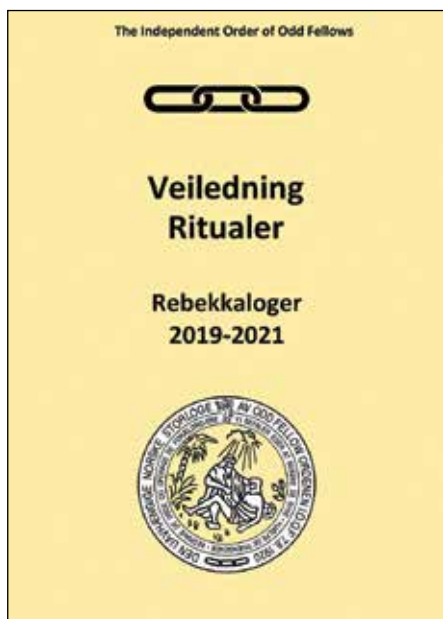
De rituelle kursene vil i likhet med det administrative kurset bli kjørt som et heldags kurs. Det vil dekke følgende

elementer;

- De seremonielle aktivitetene både i vanlige møter, spesielle møter og under innvielse og gradspasseringer.
- I våre gradpasseringer vil gradens betydning og innhold bli diskutert og det vil inkludere en forklaring og betraktning av hver enkelt rollefigur i spillene.
- Rollen til hver enkelt embedsmann og alle aktører som deltar i spill blir gjennomgått i detalj.
- Programmet tar også for seg opplæring i fremføring av replikker og oplesning.

Jeg håper at de rituelle kursheftene kan bidra til å skape enda større interesse for våre seremonier og ritualer og at et slikt fokus vil bidra til at den enkelte aktør, uansett om det er i en

stor eller liten rolle, vil ønske å utføre sin del av seremonien eller spillet på en best mulig måte.

Kursheftene vil kun legges ut elektronisk og vil være tilgjengelig for DSS, OM og Storrepresentantene. Informasjon om hvordan dette skal formidles videre til den enkelte deltaker på kursene vil bli gitt fra Storlogen når heftene er klare til bruk.

For å lette planleggingen og gjennomføringen av kurset og samtidig sørge for et ensartet innhold blir det laget en veiledning til DSS. Veiledningen for DSS er også nettbasert og vil derfor oppdateres fortløpende ved behov for endringer. Når veiledningen er ferdig vil DSS finne veiledningen inne på sin innlogging på Ordenens nettsider under fanen "veiledning kurs embedsmenn".

Jeg ønsker alle lykke til med både de administrative og rituelle kursene i tiden fremover.

Ikke la stolen din stå tom i logen !

HUSK LOGEDAGEN DIN

møt så ofte du kan!

TRENGER DU NY LIVKJOLE

ELLER NYTT LOGEANTREKK?

Jakke, benklær og sort vest.
kun kr 2790,-
(+ porto og oppkravsgebyr.)

Jakke, benklær og sort vest.
Skjorte, hvit sløyfe og hvite
bukseseler.
kun kr 3640,-
(+ porto og oppkravsgebyr.)

Gjennom en av Europas ledende produsenter av livkjoler tilbyr vi et kvalitetsprodukt basert på beste tilgjengelige materialer i 45 % ull og 55 % polyester.

Vi leverer i str.:
46, 48, 50, 52, 54, 56 og 58.
Kort leveringstid med full bytte- og returrett.

Bestill på www.livkjole.no

- 24 timers ordretelefon:
62 52 86 66
- E-post:
post@livkjole.no
- Post:
Livkjole.no, Postboks 6,
2301 HAMAR

LIVKJOLE.NO
KVALITET TIL PRISBEVISSTE KUNDER

Livkjole.no drives og eies av TLC. © 2008-2020.
TLC All rights reserved. TLC Postboks 6, 2301 HAMAR

Arendalsuka 2019

av Benedikte Muruvik Vonen

■ **Arendalsuka 2019 ble gjennomført 12.-17.8.2019. For fjerde år på rad hadde Odd Fellow Ordenen en egen stand i det som kalles «Politisk gate», sammen med både politiske partier og mange store og små organisasjoner.**

Bemanningen på standen bestod av logemedlemmer fra de fem logene i Arendal, og noen fra andre loger i Distrikt 22 Aust-Agder. De ga av sin tid og viste sitt engasjement for Ordenen på en flott måte. Det er alltid hyggelig å besøke vår stand, og både Ordensmedlemmer og andre kom innom. Det er viktig å ha med seg at Arendalsuka ikke skal være et sted for verving av nye medlemmer. Men det er et sted for synliggjøring av vår Orden og hva vi står for, og av samholdet blant våre medlemmer.

Tirsdag ettermiddag hadde vi et eget arrangement i lokalene til Kirkens Bymisjon på Torvet i Arendal. Allerede en halv time før var mange på plass, og det ble dermed tid for en god prat. Totalt kom det 70-80 mennesker til arrangementet! Flere var det rett og slett ikke plass til. Flesteparten av de som var til stede var

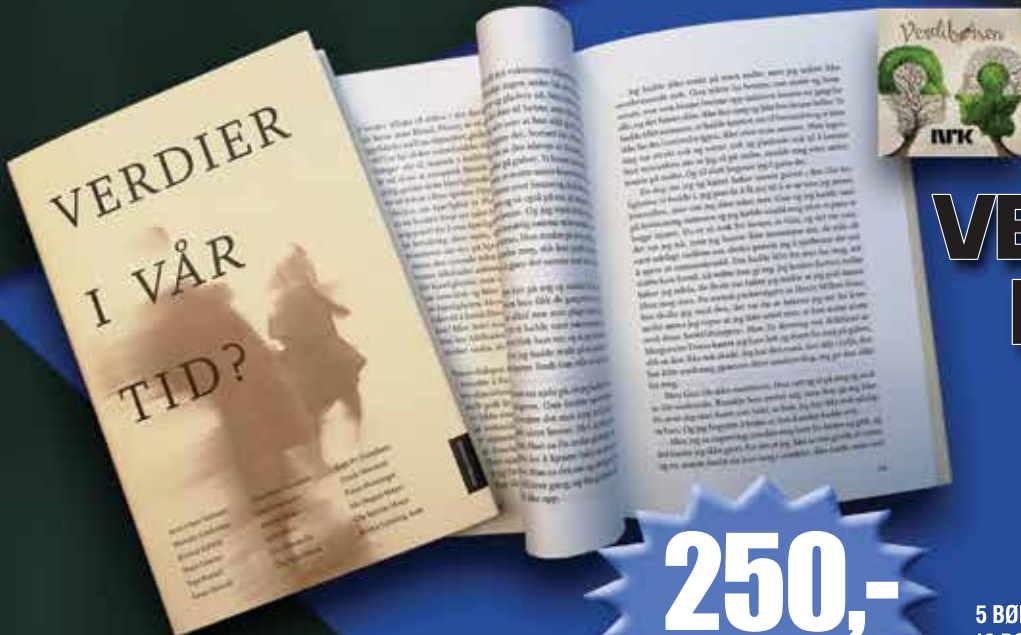
Ordensmedlemmer, naturlig nok, men det var også en del andre som kom for å bli litt mer kjent med Odd Fellow Ordenen.

Tema for arrangementet var Verdier i vår tid? Vi var så heldige at vi hadde fått Stor Sire Morten Buan på besøk for å snakke om dette temaet. Han knyttet det til den store markeringen av Ordenens 200 års jubileum i 2019. Han trakk frem skremmende trender i samfunnet rundt oss, og spurte om samfunnet kanskje hadde vært tjent med en etisk stemme i debatten? Med dette som utgangspunkt, snakket Stor Sire om våre verdier, som Vennskap, Kjærlighet og Sannhet, og om medmenneskelighet, respekt, toleranse og fellesskap. Han viste til vår fokus på Den gylne leveregel. Vi jobber med personlig utvikling for å bli bedre medmennesker og bidra til et bedre samfunn. Ordenens budord – besøk

de syke, hjelpe de trengende, begrave de døde og oppdra de foreldreløse, ble tydeliggjort gjennom Odd Fellow Ordenens utadrettede virksomhet, med både lokale og sentrale prosjekter, og med redningsskøyta Odd Fellow III som gave til Redningsselskapet som det siste store eksemplet.

Videre fikk alle et lite innblikk i hvordan Ordenen åpner for etisk refleksjon. Gjennom våre ritualer formidler vi det etiske budskapet. Vi bevarer budskapet i våre ritualer, og vi jobber med å tolke, forstå og formidle våre ritualer i dagens samfunn. For de som ønsket å høre mer om viktige verdier i Ordenen, anbefalte Stor Sire å lytte til programserien Verdibørsen som ble sendt på NRK våren 2019. Stor Sire Morten Buans konklusjon var at det er mer behov for våre verdier i samfunnet enn noen gang.

EN GAVE I HØST?

VERDIER I VÅR TID?

250,-

+ FRAKT*

FRAKT

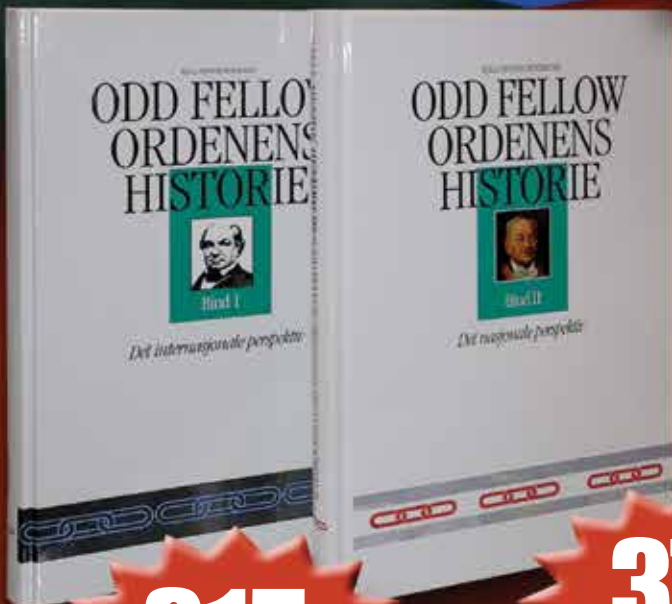
*1 BOK KR 115,-

5 BØKER I SENDING = KR 55,60/BOK

10 BØKER I SENDING = KR 36,90/BOK

ORDRE SENDES TIL:

OTTAR@DINAMOFORLAG.NO

ODD FELLOW ORDENENS HISTORIE

315,-

+ FRAKT*

375,-

+ FRAKT*

*PRIS BIND 1 KR. 315,-

BIND 2 KR. 375.

FRAKT KR. 135,-

(PR BOK) LAVERE FRAKT
VED SAMSENDING.

KJØPES FRA:

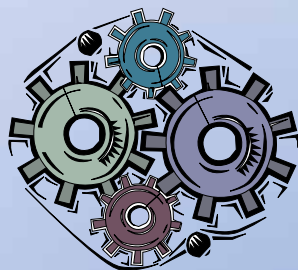
ODD FELLOW UTSTYR

• E N P R O S A P R O L O G •

Hva ville de, disse menn som ble kastet ut i den industrielle revolusjons malstrøm i England på 1700-tallet. De kom fra det trygge og sikre bondesamfunnet hvor alle var barn, sønn, far og bestefar. I den nye og urbane virkeligheten ble de en forbruksvare, en utskiftbar muskelmaskin.

I de hurtigvoksende byene formet industrisamfunnet en smeltedigel hvor kampen mot alle andre var kampen for selv å overleve.

Ditt brød og ditt husvære ble en annens død og undergang. Det var å vinne eller tape. Det ubønnhørlige og ubarmhjertige: *Vinn eller forsvinn.*

Livet ble en brutal og underkuende kamp. Arbeidet var ødeleggende for kropp og sjel. Samfunnets rettssystem var himmelropende urettferdig og brutalt.

Hva er da et menneske?

- En kjemisk fabrikk?
- En samling knokler, muskler og bindevev?

Ja, faktisk alt dette, men også noe mer.

– Noe vesentlig mer.

Midt i disse nye maurtuene av mennesker slo tanken om fellesskap ned. I stedet for å kjempe mot hverandre, ville de kjempe *med* og *for* hverandre.

Noe fullstendig nytt ble tenkt og dannet. Tenk om vi hjalp hverandre? Friendly and fraternal societies så dagens lys. Og de ble mange. Og de ble mangeartede. Tusenvis av fellesskap ble dannet for å holde den fysiske og fornedrende nød i sjakk.

I denne nydannelsen skjedde det enda noe nytt. Ikke bare selvhjelp, men selvutvikling vokste frem som en frigjørende tanke.

Vi vil verdighet. Vi vil gi hverandre menneskelig respekt.

Vi vil bli bedre mennesker – ikke bedre enn andre, men bedre utgaver av oss selv. Vi vil komme i nye utgaver av oss selv.

De første Odd Fellow logene så dagens lys, Selv om de samlet seg på sene kvelder i vertshusenes andre og tredje etasjer for å nære det nye brorskapet.

Ganske på bar bakke sto smeden og dreieren Thomas Wildey i et fremmed og fiendtlig land en septemberdag i 1817. De andres land
- *Undergangens mulighet*
- *Mulighetenes land!*

To år tok det å skrape dem sammen de fem som måtte til for å danne den første spire til det som mot alle odds skulle bli et gigantisk tre. De fem så bare en skjelvende og skjør plante. Selv i den villeste feberfantasi kunne de ikke forestille seg hva som skulle komme og vokse.

• 26. april 1819!

Smak på datoen, kjenn på ordene! Et sennepsfrø ble sådd. Det besto av fem engelske menn i et nytt fedreland. Den nye bevegelsen med solidaritet og altruisme bare vokste og vokste og vokste til nærmere fire millioner mennesker i en verdensomfavnende søskenkjede. Fra å være en «manneting» ble Odd Fellow Ordenen en «mennesketing» «Her er det ikke mann eller kvinne!» Rebekkasøstre ble Odd Fellows desennier før likestilling ble vanlig.

Odd Fellow Ordenen fant hjem i hver småby i et av verdens største land. Den løftet menneskeverdet. Den hjalp de foreldreløse. Og den gjorde sine medlemmer den siste tjeneste. Den lindret den bitende nød.

Hjemvendte brødre fra «over there» ville plante Odd Fellow Ordenen i Det tyske keiserriket.

Men de ville ikke ha med seg «som nissen på lasset» - alle de amerikanske hjelpeordningene. Europa tenkte annerledes. Europa tenkte oppover. Europa ville ha verdier til personlig vekst.

Ordenstanken gikk som en lavine over Europa:

Tyskland - Sveits - Nederland - Belgia - Polen - Frankrike - Italia - Tsjekkoslovakia - Østerrike.

Og så kom Danmark som brohode i Norden. Sverige og Island fulgte etter, før Norge var på kartet i 1898.

Gustav Olaus Abrahamsen en virvelvind av et menneske. Kanskje var han en kortdistanseløper? Han villa ha alt på plass i en fart. *Kom nå! Kom med en gang! Aber schnell!*

Så døde det nesten hen? Men hvem vil forakte den rykende veke?

Samuel Johnson så den rykende veken, og fikk den til å brenne i Kristiania. Først en Odd Fellow loge overført fra Stavanger. Deretter en fullstendig nyskapning: En Rebekkaloge med fire grader, som den første i verden. Samuel Johnson satte Rebekkasøstrene på verdenskartet fire år før kvinner fikk stemmerett i landet.

Så står vi her og ser tilbake gjennom **fire århundreder**.

Vi har gjennomlevd så mange revolusjoner. Universet har vokst fra knapt nok én sol til

milliarder av galakser. Teknologien har skapt en verden uten grenser. Økonomien har skapt en for fortiden ufattelig velstand.

Vi har alt! Men det er også alt vi har!

Hva mer ønsker vi? Hva ønsker vi for FREMTIDEN?

Vi vil ikke ha misunnelse og uvennskap. Derfor vil vi Vennskap – Ja: **Det Gode Vennskap.**

Vi vil ikke dyrke hat og nag. Derfor ønsker vi Kjærlighet – Ja: **Den Edle Kjærlighet.**

Vi vil ikke ha løgn og «fake news». Derfor arbeider vi for Sannhet. – Ja: **Den Høye Sannhet.**

For fire århundrer siden oppsto Ordenen som en reaksjon på de menneskefiendtlige og menneskenedbrytende kreftene i den industrielle revolusjonen.

De samme kreftene er fortsatt i live. De forkynner: menneskeforakt-utbytting - hat - misunnelse - gradering av menneskeverdet. Alt vokser frem av en selvcentrert egoisme.

Odd Fellow Ordenen er alt som kjemper imot dette.

Om Odd Fellow Ordenen er aktuell?

Den er evig aktuell hvis den evner og makter å se sine motkrefter i hvitøyet.

**Det er vår utfordring!
Det er vår mulighet!**

Således være det!

Tekst: Kjell-Henrik Hendrichs,
5. juni 2019

Etikette – hva er det og hvorfor?

Av redaktor@oddfellow.no / foto: of/privat

■ ***De fleste Odd Fellows er klar over at det eksisterer en relativt omfattende etikette i Ordenen. Men hva i alle dager er etikette? Og hvorfor er vi så opphengt i den?***

Borddekking sier mye om omtanke

Etikette defineres slik: uskrevet sett med regler for omgangsform og oppførsel som anses for dannet og passende, især i finere kretser.

Etikettebeskrivelser finner vi selvsagt ved hoffet, i diplomatiet, i forsvaret og i såkalte finere kretser. Det kan oppfattes som strenge regler for hvordan folk skal og ikke skal oppføre seg. Etikette blir noen ganger sett

på som et overklassefenomen og noe som vanlig folk ikke trenger å bry seg om. Men er det slik?

Etikette i Odd Fellow Ordenen dreier seg om noen fastlagte regler for hvordan vår omgangsform skal være. Det er en del av vår egenart. Verdighet, høflighet og dannelse ligger som grunnlag for vår etikette. Den er der for å skille mellom det å gå på

footballpub og det å gå i et logemøte. Den gir uttrykk for respekt, høflighet og dannelse som vi ønsker å bevare i vår Orden. Fordi det er en del av vår egenart.

Ordenens etikette starter allerede hjemme hos hver enkelt av oss. Når vi tar på oss logeantrekket, finnes det regler for hvordan dette antrekket skal være. Skal vi bære insignier eller

juveler, finner vi regler for hvordan disse skal plasseres. Det er en del av vår etikettebeskrivelse. Det gjør at det blir konsistens.

Når vi kommer til Ordenshuset, er det forventet at vi hilser på våre søstre og/eller brødre. Vi tar hverandre i hånden, får øyekontakt og hilser. Sitter vi ned, er det normal høflighet å reise seg når man hilser.

Vår tilstedeværelse i et Ordenshus er rammet inn av skrevne og uskrevne regler for hvordan vi bør opptre. Det handler om hvordan vi tiltaler hverandre, hvem går først og hvem går sist, når all tale skal avsluttes og når vi tar oppstilling. Alt dette er en del av vår egenart og en del av vår etikette.

Reglene for etikette er der for å skape mest mulig likhet. Mangfold er akseptert, men variasjonene tas bort. At vi er ulike som mennesker, det skal vi tale. Men vår måte å omgås på i ordenssammenheng bør være så lik som mulig.

Etiketten i vår Orden gir beskrivelse for hva som er høvisk og god opptreden i mange sammenheng. Det er et sett kjøreregler som det er lett å forholde seg til, men kanskje litt vanskeligere å huske.

Det vil alltid være noen som bryter etiketten. Det er det tilgivelse for. Men bryter man etiketten bevisst, er det nødvendig å vise hva den rette om hva som gjelder i vår Orden.

Ordenens egenart, hva er nå det?

Slik Odd Fellow Ordenen bærer på livsvisdom og tradisjoner fra flere hundre år tilbake, slik er også vår interne kultur båret oppe av tradisjoner og skikker. Vi er ikke organisert som en hvilken som helst annen forening. I Odd Fellow Ordenen står tradisjoner og verdier for noe evigvarende, noe som vi ønsker å bevare for fremtiden. Derfor er også vår omgangsform et uttrykk for hva vi ønsker å være og hva vi ønsker å bringe videre.

Stor Sire er Ordenens øverste leder. Han blir valgt, men inntar samtidig et spesielt embede. Som Ordenens leder oppfattes Stor Sire som «opp-høyet» både rituelt og symbolsk. Derfor har vi også gitte regler for hvordan Stor Sire skal møtes, tiltales og behandles.

Dette gjenspeiles også i de øvrige lederposisjonene i Ordenen. Rang og verdighet henger nøye sammen i vår etikette og må derfor læres og forstås. Og så må man også ta inn over seg at

det er det enkelte embedet som skal ha rang og verdigheten, det handler ikke om at den enkelte personen i embedet krever spesiell behandling. Og her er det noen misoppfatninger ute. Gitt dagens situasjon er det Stor Sire som avkrever respekt og verdighet, det er ikke Morten Buan som person som krever dette.

Etikette ved taffelet er viktig. Det kan virke komplisert, men er egentlig ikke vanskelig i det hele tatt. Men det er nødvendig å sette seg inn i etiketten og handle i tråd med den. Og Undermester må tilegne seg sin rolle i tråd med etiketten, passe på å gi gode instruksjoner til hjelperne sine – så vil taffelet forløpe som en lek.

Å bli medlem av en Orden som Odd Fellow, er definitivt noe annet enn å knytte seg til en hvilken som helst annen organisasjon i samfunnet. Informasjon, samtaler og kunnskap om hva et medlemskap innebærer, er en nødvendig del av forberedelsene før man innvies og starter sitt ordensliv. Et medlemskap som på mange måter er langt mer forpliktende enn i en vanlig organisasjon. Vi stiller krav til hvert enkelt medlem og en viktig del av en orden er at medlemmene må gi forpliktende løfter om egen adferd og forholdet til sine søstre og brødre og til ordenen. Et medlemskap i vår Orden innebærer et mål om personlighetsutvikling for å bli et bedre medmenneske basert på Ordenens verdier og etikk. Og i dette ligger mye av vår egenart, vår stil, vår etikette og vår omgangsform.

Noen, også medlemmer av vår Orden, ser utfordringer i dette og ønsker en forandring; en demokratiseringsprosess. Det er Storlogens oppfatning at dette er noe av vår egenart og at vi ikke skal endre på vår måte å være på. Vi kan tilpasse lovverk og organisasjon, men både de rituelle, etiske og spesifikke ordensmessige forhold, må forbli uendret. Da beholder vi noe spesielt som er vår historie, vår egenart, kultur og vår styrke.

Korrekt galleantrekk.

Tanker og ideer om hvordan vi kan få flere medlemmer til vår loge

av Rebekka loge Nr.69 Athene v/Laila Synnøve Kongestøl

Det er ikke til å stikke under en stol at medlemstallet i Ordenen har gått gradvis nedover de siste 10 årene, og nå er det virkelig begynt å bli merkbart. Hva i all verden skal vi jobbe med uten nye medlemmer? Vi kan ikke bare pøse Ordenens verdier ut over oss selv i det uendelige.

Selv om vi selvfølgelig skal ha påfyll av gode verdier hele tiden, så er det jo meningen at vi skal få spredt disse verdiene ut til folket og da trenger vi nye medlemmer. I vår Rebekka loge Nr.69 Athene begynte vi å ta tak i dette for et par år siden. Spurte oss selv: Hva vil vi, hva gjør vi og hvordan gjør vi det? Vi begynte i det små med først å besøke andre loger som vi hørte hadde fremgang og plukket med oss det vi følte kunne prøves hos oss, og samtidig gi våre søstre en ny opplevelse.

Vi startet med musikken. Etisk Post har vi jo hatt lenge, men det å knytte den mer sammen med musikken enn før, var nytt og faktisk mye mer arbeid enn hva vi på forhånd hadde tenkt. Men hvem sa vi ikke skulle jobbe med saken? Det er jo akkurat det vi må. Å finne musikk med tekster som passer sammen med den aktuelle Etske Post er en jobb ja, men du så vellykket når det klaffer. Det er ingen som mener at den musikken vi er vant til å spille ikke er fin, men det er ikke bare klassisk musikk som fungerer. Vil vi ha yngre medlemmer må vi kanskje innse at vi trenger noe nytt og litt variasjon og gjerne både og. Spesielt når vi har Venneaften må vi ha musikk som våre gjester kan kjenne seg igjen i og samtidig få en høytidsfølelse av. Men så langt musikken.

Det neste krafttaket vi tok var Venneaften. Da fikk vi bror Georg Uhlmann over fjellet til oss for å gi våre medlemmer en ordentlig «pepp talk» om hvor viktig det er med nye medlemmer i Ordenen. Får vi ikke det, så er det jo slutt og det kan gå fort! Dette foredraget

fikk virkelig oss medlemmer til å få opp øynene og forstå hvor viktig det er å få med mange venner til Venneaften, og at vi ikke må være så redde for hvem vi inviterer med oss.

Det ble en braksuksess! Mange gjester møtte opp til en fantastisk opplevelse i logesalen, etter oppskrift fra br. Georg Uhlmann, der de 4 stolene med Fung. Eks OM på gulvet samtalte om Odd Fellow Ordenens historie og hva vi står for. Vi fikk fortalt hvorfor vi trives så godt i logen vår, om vennskapet, om selvutviklingen og om det unike med å være ordensmedlem. Alt flettet sammen med nydelig musikk. (Her kan vi med fordel også benytte oss av Jubileumsspillet).

Det ble et hyggelig ettermøte med god stemning og innslag fra egne krefter. Gjett om dette gav resultater!!! Hele 11 stykker av gjestene har meldt seg inn i Ordenen og skal opptas til høsten. For å korte ven-tetiden har vi hatt alle søkerne med

Faddere på hyggelige hjemmebesøk og de som hadde anledning ble med oss på sommertur til øya Røvær. Nå gleder vi oss stort til, og det blir vår neste store oppgave, å ta imot disse 11 nye til høsten samtidig som vi må ta oss av de søstre vi har. Vi skal fortsette å tenke nytt og prøve å få søstrene engasjert i forskjellige oppgaver, og her ligger mange spennende tanker og ulmer! Vi har i mange år invitert de eldste til en hyggelig lørdag formiddag i april. Hjemme hos en i kollegiet har vi kost oss med smørbrød og litt vin. Det har vært givende og koselig med en slik uformell samling.

Nytt av i år er at vi satte sammen en komite for å gjøre noe lignende for våre «yngste» medlemmer. Formålet er at nylig innviede søstre skal bli bedre kjent med hverandre og dermed føle seg tryggere i logen sin. Dette skal være en uformell kveld med mat og drikke hvor det prates om løst og fast og man rett og slett bare koser seg sammen.

Det første av disse møtene ble avholdt i januar. De som er innviet de siste 5 årene og deres faddere ble invitert hjem til en av fadderne. Dette ble en stor suksess. De gleder seg allerede til neste gang og har bestemt seg for å gjenta dette to ganger i året. Det passer jo ikke for alle og enhver samtidig.

Etter at vi åpnet Ordenen opp, har vi inntrykk av at det er noe lettere å snakke om Ordenen utad, og det kan bli lettere å engasjere seg i samfunnet. Dette tror vi er en vei å gå, og veien blir til mens man går, sies det. Det som ikke blir bra luker vi vekk og det som fungerer bygger vi videre på!

Vi er bare i startgropen enda, men det ble en god start!

Så får vi holde motet og engasjementet oppe, og da tror vi dette kan betale seg i form av mange glade nye og gamle medlemmer.

”

S K R Å B L I K K

Norsktimen

«Den er så svinnende kort den stunden vi mennesker er sammen.»

«Har dere hørt dette sitatet før?»

Han så utover klassen med spørrende blikk.

Noen ristet på hodet, andre var helt rolige, noen få var et annet sted enn i nuet.

«Det er skrevet av Hans Børli,» fortsatte han.

«Har noen hørt om ham?»

«Har hørt navnet,» sa to stykker.

«Aldri lest noe av ham.»

«Nå vel,» sa han. «Børli var fra Østlandet.

Han er kjent for dikt der han beskriver naturen på en vakker måte. Men grunnen til at jeg leste dette for dere er at jeg ønsker å snakke med dere om ett av ordene i setningen. Hvilket, tror dere?»

«Mennesker,» sa tre av dem.

«Sammen,» sa fire.

«Stund,» sa en.

«Det var stund jeg tenkte på,» sa han.

«Hvilke synonymer for stund tenker dere på?»

«Hva med tid?» spurte hun i midten av rommet.

«Ja, hva med tid?» svarte han.

«Hva er tid for deg?»

Stillhet. Blikk opp, blikk ned, de fleste rett fram.

Rett i ansiktet hans. Øyne som sa de ikke ønsket å tenke filosofisk. Tid var for dem dagen i dag, timeplanen, treningstid, kinotid, leggetid. Tid var konkret nå, i dag, i kveld, i morgen, lørdag.

«Hvorfor snakke om tid? Den går bare forbi, tar med seg nåtiden og åpner for framtiden som igjen blir fortiden i neste uke.» Ordene kom fra en på vindusrekka.

Hun i midten åpnet munnen. «Tid er noe vi har for lite av. Vi har flere oppgaver, drømmer og ønsker enn det finnes sekunder, minutter og timer.

Vi ber alltid om mer tid. Og tid er klokka og frister. Tid er ikke noe godt ord; jeg tenker bare på ordet dårlig når jeg hører det.»

Han så på henne og forsto. Hun var ung og hadde

levd bare kort tid, men hun så ikke tiden foran seg.

«Jeg forstår,» sa han.

«Et annet spørsmål,»

fortsatte han.

«Hva tenker dere når jeg sier en annen tid?»

«Hva mener du?» spurte han ved døren.

«Jeg mener ikke noe. Jeg ønsker at dere skal mene noe.»

«En annen tid er ikke nå,» fortsatte han ved døren.

«Det er en tid lenge før oss, før det fantes klokker, da livet var enkelt.»

«Hva mener du med enkelt?» sa han.

«At det var godt å leve. At folk hadde god tid.

Tid til å være sammen, tid til å drømme, fortelle, dele, være fornøyd.»

«Kunne du tenke deg å leve i denne andre tiden?»

«Vet ikke. Det er for ukjent og usikkert.

Enn om jeg hadde vært fattig?

Hva hjelper tid mot elendighet?»

«Igjen spør jeg dere,» sa han.

«Hva sier Hans Børli oss i denne setningen?»

Hun i midten så ut av vinduet.

Så vendte hun ansiktet fram igjen.

«Jeg tror ikke han mener stund er viktigst.

Jeg tror han vil si oss noe med ordet sammen.

Det er det viktigste vi kan gjøre – å være sammen for å leve godt. Det er den gode stunden vi skal finne.»

«Det er godt,» sa han.

«Vil en annen tid komme?» spurte han.

«Hvis vi vil,» sa hun.

«Og hvis vi lar den komme.»

ARVE LØNNUM

”

Turen vi pleide å gå

senninga foto: Hildegunn

Gode minner kan være tunge å bære. Når en nær har gått bort, vil det dukke opp mange spørsmål.

Hos oss får du svar på det du lurte på i forbindelse med en begravelse. Les mer på **jolstad.no**.

JØLSTAD
begravelsesbyrå

Siriusprosjektet i Oslo

av Lisbeth W Bryn

■ Tusen takk til alle søstre og brødre som stiller/har stilt opp for Siriusprosjektet. Dere gjør en fantastisk flott jobb!

Sirius pasientkafeer drevet av Odd Fellow finnes i flere byer i det flotte landet vårt, og ble opprinnelig startet i Bergen i 1984. I dag er det pasient kafeer i Stavanger, Ålesund, Kristiansand, Gjøvik, Tromsø og i Oslo. Jeg er så heldig å være pasientvert på Radiumhospitalet og vil gjerne fortelle litt om oss som er der.

Pasientkafeen på Radiumhospitalet ligger i Stråleterapibygget og har eksistert siden 2007, etter en invitasjon fra sykehuset som ønsket kafedrift i sitt den gang nye strålebygg. Odd Fellow Oslo var positive med en gang. Dette var en fin anledning til å gjøre noe for våre medmennesker og samtidig synliggjøre Ordenen utad.

I Oslo samarbeider 26 Rebekka- og Odd Fellow logger om å drifte pasientkafeen. Kafeen er åpen 40 uker i året og betjenes av pasientvertene, dvs. 2-3 Rebekkasøstre og en logebror fra kl. 0800-1400 på hverdagene.

Hver loge drifter kafeen 3-4 uker pr. år, men kun en uke ad gangen. Våre

søstre stiller opp fra en til flere dager pr. år alt ettersom det passer. Noen tar til og med en fridag for å kunne være med i dette flotte arbeidet. Det finnes også en vikarliste over søstre og brødre som kan stille opp som pasientverter vedrørende for eksempel sykdom eller andre grunner som gjør at en loge ikke klarer dagens bemanning.

Hvorfor gjør vi dette?

Det å være tilstede for medmennesker som har behov for oppmuntring og at noen ser dem, er en flott måte å praktisere Odd Fellows grunnsyn på.

Målgruppen er dagpasienter og deres pårørende, fra + - 100-250 besøkende hver dag. Vi serverer kaffe, te, saft, lekre smørbrød, og vafler, alt nydelig laget og presentert av Odd Fellows pasientverter, og alt helt gratis. Radiumhospitalet dekker forbruk av kaffe, te, saft og renholdsartikler. Vafelene er sponset av Nortura, men resten av mat og utstyr dekkes av Odd Fellow. Innholdet av sparebøssen som står fremme og med synlig Vipps nr. går også til driften. Men det er pasientver-

tene som er de viktigste bidragsyterne. Den innsatsen som gjøres av pasientvertene belønnes med gode tilbakemeldinger, takknemlighet, takkekort og varme smil. Også de ansatte på sykehuset gir ofte ros og godord på hvor stor pris det settes på «oss».

Vi må selvfølgelig rette oss etter lover og forskrifter, slik at vi kan tilby trygg mat. Pasientene er en sårbar gruppe med nedsatt immunforsvar. Derfor har vi rutiner og sjekklistes som følges nøye, med stort fokus på hygiene. Pasientvertene må også signere på en taushetserklæring fra sykehuset.

Siriusprosjektet i Oslo har et styre og en arbeidsgruppe som driver prosjektet. Arbeidsgruppen har ca. 10 medlemmer fra forskjellige loger, og disse er også i hovedsak pasientverter. Arbeidsgruppen møtes jevnlig og her diskuteres driften, tilbakemeldinger fra pasientvertene, nye forskrifter fra Mattilsynet osv. Viktig og oppdatert informasjon sendes ut til de ansvarlige logekontaktene før hver uke for å sikre så grei og riktig drift som mulig.

En typisk dag i kafeen starter med at pasientvertene setter seg sammen og fordeler dagens arbeidsoppgavene.

Hvem gjør hva; f.eks. bror er ansvarlig for kaffe, te, saft og vann, vafler og oppvask. En søster kutter og tilrettelegger pålegg og tilbehør og en søster smører smørbrød og legger på fat, og at man bidrar der det trengs. Men før dette så ryddes og vaskes/sprites benker etc. før matlagingen starter. At alle er forberedt og vet hva som skal gjøres gjør dagen lettere, derfor denne lille samtalen før arbeidet settes i gang. Temperatursjekk av kjøleskap/frysere hører også med i morgens rutiner.

Til slutt vil jeg gjerne si at det er utrolig morsomt og givende å få lov til å gjøre en innsats i kafeen. Jeg har ennå ikke hørt om noen søstre eller brødre som

ikke synes det samme, og er så takknemlig over å få være en del av dette givende fellesskapet som også fører til at vi blir godt kjent med hverandre gjennom dagens arbeid. De mange positive tilbakemeldinger som kommer når det bl.a. legges ut bilder og tekst på Odd Fellows facebooksider er også med å vise hvor stor pris det settes på dette arbeidet

Har du lyst til å være en del av dette, så kontakt Sirius logeansvarlig i din loge, du vil ikke angre

Stor og glad søsterklem fra Lisbeth W. Bryn, Rebekkaloge nr. 65 Teresas representant i Siriusprosjektet i Oslo.

MEDIAINFORMASJON:

De Tre Kjedeled er Odd Fellow Ordenens medlemsblad og sendes til medlemmene 4 ganger pr. år. Antall blader som blir distribuert er 20.000. Det er dokumentert at bladet også leses av familiemedlemmer, venner og bekjente, slik at den effektive målgruppen er ca. 50.000 lesere. Lesergruppen utgjør en attraktiv og kjøpesterk målgruppe, med en lav risikoprofil.

Priser og formater (netto):

Tekstsideannonser (bredde x høyde, mål i mm)		
1/1 side utfallende	(216x303)	12.600,-
satsformat	(186x256)	12.600,-
1/2 side stående	(90x186)	7.800,-
liggende	(186x125)	7.800,-
1/4 side stående	(90x125)	4.500,-
liggende	(186x 56)	4.500,-

Annonsemateriellet kan leveres som manus og fotos, de må være høyoppløslige.

Leveres annonsen som ferdig materiell må PDF være høyoppløslig og EPS-format i 300 dpi.

Merverdiavgift:

De Tre Kjedeled er fritatt for mva.

Utgivelsesplan 2019

UTGAVE	UTGIVELSE	MATR.FRIS
4/2019	09.12.19	15.11.19
1/2020	06.03.20	31.03.20
2/2020	07.06.20	01.07.20
3/2020	11.09.20	07.10.20
4/2020	13.11.20	07.12.20

Opplag: 20.500

Format: 210x297 mm

Ansvarlig utgiver:

Odd Fellow Ordenen
Stortingsgaten 28, 0161 Oslo
Org nr 871 435 162

Redaksjonen:

Redaktør: Dag-Runar Pedersen
Redaksjonssekretær: Knut Aslak Wickmann
Layout: Pål Haugs
Trykk: SIA UnitedPress Tipografija & SIA Corporate
Distribusjon: Posten-Bring

REDAKTØRENS

HJØRNE

En Odd Fellow skal kjennes på sine holdninger. Miskunn, nåde eller kall det medmenneskelighet, er absolutte egenskaper som vi som Odd Fellows skal ha med oss. Å være barmhjertig, ha medynk, gi hjertevarme, ha medlidenhet – alle disse egenskaper faller inn under begrepet medmenneskelighet. Og for en Odd Fellow gjelder dette overfor alle mennesker uansett og faktisk for hele skaperverket.

Lærer vi noe av historien? At et barn er et barn uansett hvilken tilstand den lever under. Og uavhengig av hva de voksne er skyld i; barnet har rett til å få det beste vi som samfunn kan gi det. Vi leser om en 4-åring med cystisk fibrose som sitter i en fangeleir i Syria. Han er norsk statsborger, men hans mor har sluttet seg til ISIS og er derfor stemplet som terrorist. Norske myndigheter vil ikke ha henne tilbake i Norge og nekter derfor å gi gutten nødvendig hjelp for å bli behandlet i Norge.

Det er noe kjent ved dette. Hva skjedde med de såkalte «tyskerungene» etter andre verdenskrig? Vi har i de senere årene måtte ta inn over oss at norske myndigheter ikke behandlet verken barna eller mødrene deres på en human måte. Det var ingen miskunn å hente for disse kvinnene eller deres barn. Kvinner som hadde giftet seg med en tysk soldat, ble fratatt sitt statsborgerskap og sendt til Tyskland. Barn ble fratatt sine mødre og internert, der de etterpå ble tvangsadoptert til øst-tyske familier.

Forbrytere i krig eller fred skal selvsagt stilles for en domstol og få sin straff. Derom er det ingen diskusjon. Men deres barn må ikke straffes for de voksnes valg. Her er storsamfunnets plikt å hjelpe – uten unntak. Å oppleve at man nå, av politiske og retoriske grunner, nekter å ta den unge gutten hjem, er inhumant. Det er ikke vår nasjon verdig. Ja, det er komplekst og vanskelig. Men barnet er fortsatt et barn. Og vi tar ikke barn fra foreldre av politiske årsaker, vi nekter ikke barn muligheter for et verdig liv av kortsiktige politiske hensyn.

Retorikken i debattene om innvandring og flyktninger er forførende. Det kommer fram mange og drøye påstander og hatmeldinger på Facebook. Løgner spres, stigmatisering av folkegrupper og religion gir grobunn for hatretorikk, utenforskap og konflikter. Det er vår oppgave å holde hodet kaldt og hjertet varmt i slike situasjoner. Vi kan ha ulike oppfatninger om løsningen på flyktningproblemer. Men vi må føre et høvisk og medmenneskelig språk. Det er skuffende å se enkelte innlegg formidlet av ordenssøsken på Facebook. For det de formidler er så langt unna våre verdier som det går an å komme. Frykten for det ukjente må ikke få oss til å bli inhumane. Vi kan nærme oss det ukjente med skepsis og med tvil og forsiktighet – men alltid med den beste vilje. Å viderebringe hatske og stigmatiserende kommentarer, bidra til et forsterket vi/de perspektiv, er ikke i tråd med vår Ordens lære. Det er vår oppgave å gå til rette med slike uttalelser.

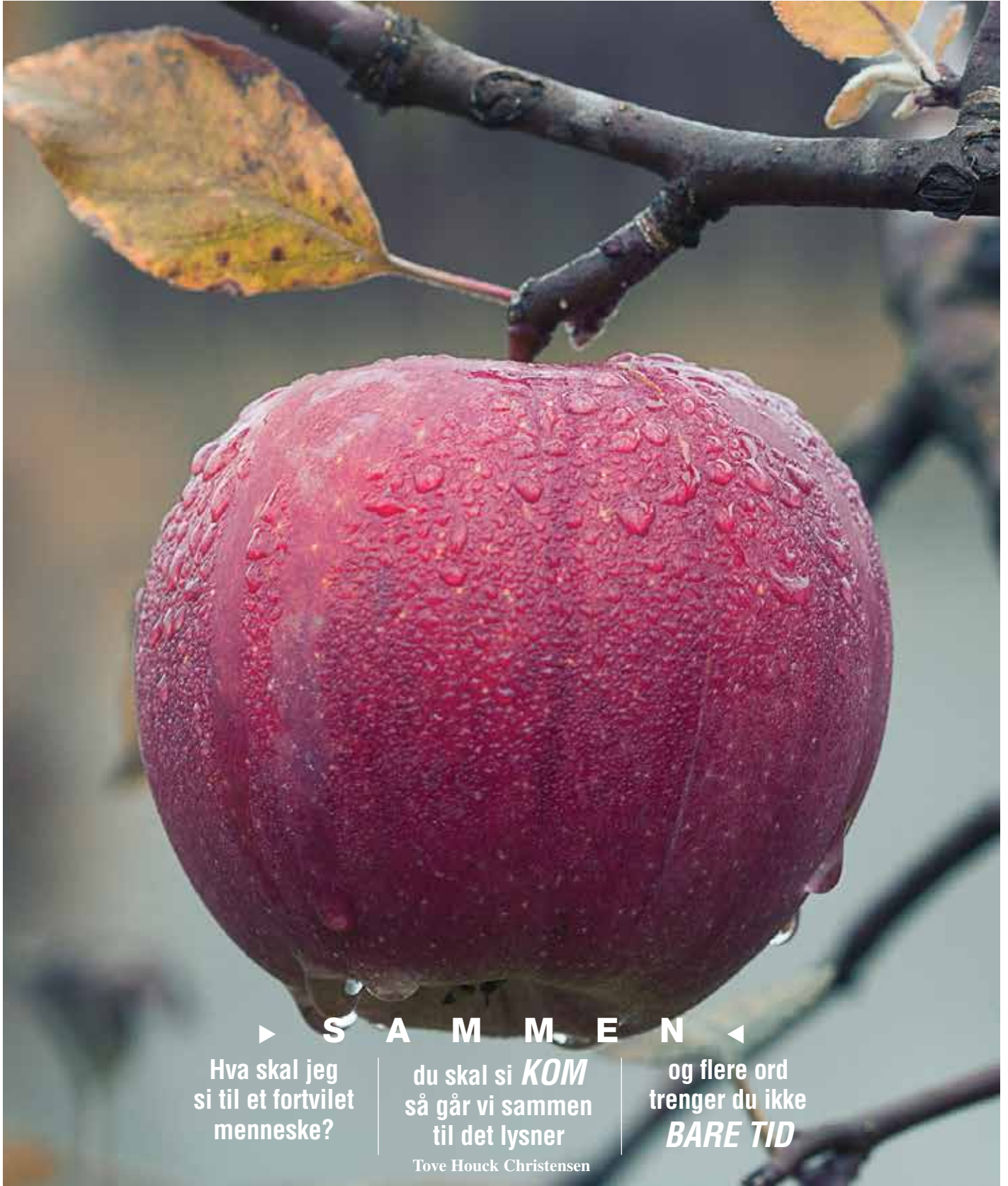
Så vil noen si, vi har ytringsfrihet. Jo, visst har vi ytringsfrihet. *Men uten etiske overveielser, evne til medmenneskelighet, beregning av konsekvenser av våre egne ord og uten respekt for andres opplevelser, har en faktisk ikke ordets rett til enhver tid. Og som Odd Fellows skal vi gå foran som et godt eksempel.*

Dag-Runar Pedersen
Redaktør

B-BLAD

RETURADRESSE:
DE TRE KJEDELEDD
STORTINGSGATEN 28
0161 OSLO

Ettersendes ikke ved varig adresseendring,
men sendes tilbake til senderen med
opplysninger om den nye adressen.

► S A M M E N ◀

Hva skal jeg
si til et fortvilet
menneske?

du skal si **KOM**
så går vi sammen
til det lysner

Tove Houck Christensen

og flere ord
trenger du ikke
BARE TID